

Deel 6 – Hoe de Chinese Communistische Partij de traditionele cultuur heeft vernietigd

De CCP heeft de middelen van de natie gewijd aan het vernietigen van de rijke traditionele cultuur van China. De vernietiging door de CCP van de Chinese cultuur was gepland, goed georganiseerd en systematisch, en steunde op het gebruik van geweld door de staat. Sinds haar oprichting is de CCP nooit opgehouden met het 'hervormen' van de Chinese cultuur. Zo tracht ze diens aard volledig te vernietigen.

Voorwoord

Cultuur is de ziel van een natie. Als spirituele factor is zij minstens even belangrijk voor de mensheid als fysieke factoren zoals ras en nationaliteit.

De geschiedenis van de beschaving van een natie wordt gedefinieerd door haar culturele ontwikkelingen. De volledige vernietiging van een nationale cultuur leidt tot de ondergang van de natie. Ook al zouden er nog afstammelingen bestaan, oude volkeren die glorieus beschavingen hadden gecreëerd hielden op te bestaan als hun beschavingen verdwenen. China is het enige land ter wereld wiens 5000 jaar oude traditionele beschaving ononderbroken is doorgegeven. Vernietiging van haar traditionele cultuur is een onvergeeflijke misdaad.

De traditionele cultuur van China, waarvan men gelooft dat ze werd doorgegeven door God, begon met legendes als Pangu's schepping van Hemel en Aarde[1], Nüwa's schepping van de mensheid[2], Shengnong's identificatie van honderden geneeskrachtige kruiden[3] en Cangjie's uitvinding van Chinese karakters.[4] "De mens volgt de aarde, de aarde volgt de hemel, de hemel volgt de Tao en de Tao volgt datgene wat natuurlijk is." [5] De Taoïstische wijsheid van de eenheid van hemel en mensheid heeft door de aderen van de Chinese cultuur gestroomd. "Diepgaande studie bevordert de cultivatie van deugden." [6] Confucius opende een school om studenten meer dan 2000 jaar geleden te onderwijzen en verstrekke de samenleving met de confucianistische idealen, vertegenwoordigd door de vijf kardinale deugden van barmhartigheid, rechtschapenheid, fatsoen, wijsheid en trouw. In de eerste eeuw reisde Sakyamuni's Boeddhisme oostwaarts naar China, met haar nadruk op compassie en redding aan alle wezens. De Chinese cultuur werd breder en diepzinniger. Daarna werden het Confucianisme, Taoïsme en Boeddhisme binnen de Chinese samenleving elkaar aanvullende geloofsovertuigingen en brachten daarmee de Tang Dynastie (618–907 n. Chr.) naar de piek van haar glorie en welvarendheid, zoals welbekend.

Alhoewel de Chinese natie in het verleden herhaaldelijk invasies en aanvallen heeft meegemaakt, heeft de Chinese cultuur blijk gegeven van een groot uithoudings- en weerstandsvermogen en is haar essentie voortdurend doorgegeven. De eenheid van hemel en mensheid vertegenwoordigt de kosmologie van onze voorouders. Het wordt algemeen begrepen dat goed wordt beloond en kwaad wordt bestraft. Het is een elementair principe dat men anderen niet moet aandoen wat men zichzelf

Een Chinese man bekijkt een poster uit de campagne "Het bekritisieren van Lin Biao en Confucius".

niet aangedaan wil hebben; loyaliteit, toewijding en eer aan ouders en voorouders, soberheid en gerechtigheid hebben de sociale standaard gezet, en de vijf kardinale deugden van Confucius (barmhartigheid, rechtschapenheid, fatsoen, wijsheid en trouw) hebben de basis gevormd voor sociale en persoonlijke moraliteit. Met deze waarden belichaamde de Chinese cultuur eerlijkheid, goedhartigheid, harmonie en verdraagzaamheid. De gedenktekenen van overleden doorsnee Chinese mensen tonen de eerbied voor de hemel, de aarde, monarch, ouders en leraar. Dit is een voorbeeld van de diepgewortelde Chinese tradities die de aanbidding van God (hemel en aarde) omvatten, loyaliteit aan het land (de monarch), en respect voor familie (ouders) en leraren. De traditionele Chinese cultuur zocht harmonie tussen de mens en het universum, en benadrukte de ethiek en moraliteit van het individu. Het was gebaseerd op de overtuigingen van het Confucianisme, het Boeddhisme en het Taoïsme, en voorzag het Chinese volk van verdraagzaamheid, sociale vooruitgang, menselijke moraliteit en rechtschapen geloof.

In tegenstelling tot de wet, die harde regels voorschrijft, werkt cultuur als een mildere vorm van betugeling. De wet legt een straf op nadat een misdaad is begaan, terwijl cultuur misdaden juist voorkomt, door moraliteit te koesteren. De morele waarden van een samenleving worden vaak belichaamd in haar cultuur.

In de Chinese geschiedenis bereikte de traditionele cultuur haar hoogtepunt gedurende de welvarende Tang Dynastie, die samenviel met het hoogtepunt van de macht van de Chinese natie. De wetenschap maakte eveneens op unieke wijze vorderingen en genoot een wereldwijde reputatie. Studenten uit Europa, het Midden-Oosten en Japan kwamen studeren in Chang'an, de hoofdstad van de Tang Dynastie. Landen die grensden aan China namen China als hun soevereine staat. "Tienduizenden landen kwamen hun eer bewijzen aan China, zelfs al moesten deze [bewijzen] verschillende malen vertaald worden en opeenvolgende grenscontroles doorlopen.[7]

Na de Qin Dynastie (221–207 v. Chr.) werd China vaak bezet door minderheidsgroeperingen. Dit gebeurde met name gedurende de Sui (581–618 n. Chr.), Tang (618–907 n. Chr.), Yuan (1271–1361 n. Chr.) en Qing (1644–1911 n. Chr.) Dynastieën en af en toe in andere tijden. Desalniettemin assimileerden deze etnische groeperingen zich vrijwel volledig met de Chinese gebruiken en gewoontes. Dit spreekt vóór de grote integrerende kracht van de traditionele Chinese cultuur. Zoals Confucius zei: "[Dus] als het volk van ver weg niet meekan, been ze dan bij door ze [onze] cultuur en deugden te laten cultiveren." [8]

Sinds ze in 1949 aan de macht kwam, heeft de CCP de middelen van de natie aangewend om China's rijke traditionele cultuur te vernietigen. Deze zieke intentie kwam niet voort uit het fanatisme van de CCP voor industrialisatie, noch van de simpele domheid van het aanbidden van de westerse beschaving. Het kwam voort uit de CCP's eigen ideologische oppositie tegen de traditionele Chinese cultuur. De vernietiging van de Chinese cultuur door de CCP was gepland, goed georganiseerd en systematisch, en steunde op het gebruik van geweld door de staat. In de poging de aard van de Chinese cultuur volledig te vernietigen, is de CCP sinds haar oprichting nooit opgehouden met het 'revolutioneren' ervan.

Wat zelfs nog verachtelijker is dan het vernietigen van traditionele cultuur, is het doelgerichte misbruik en het achterbakse wijzigen van de traditionele cultuur door de CCP. De CCP heeft het verachtelijke deel van de Chinese geschiedenis tentoongesteld: dingen die gebeurden wanneer de mensen afweken van traditionele waarden, zoals de interne machtsstrijd binnen de keizerlijke familie, het gebruik van listen en samenzwering, en de uitoefening van dictatuur en despotisme. Zij heeft deze historische voorbeelden gebruikt om haar eigen set morele standaarden, denkwijzen en haar geheel aan retoriek te helpen creëren. Hiermee heeft de CCP de valse indruk gewekt dat de 'Partijcultuur' eigenlijk een voortzetting is van traditionele Chinese cultuur. De CCP heeft zelfs misbruik gemaakt van de aversie die sommige mensen hebben tegen de 'Partijcultuur' om hen de authentieke Chinese tradities nog verder te doen verstoten.

De vernietiging van de traditionele cultuur door de CCP heeft China desastreuze gevolgen gebracht. Niet alleen hebben mensen hun morele waarden verloren, maar ze zijn ook dwangmatig geïndoctrineerd met de kwaadaardige theorieën van de CCP.

I. Waarom wilde de CCP de Chinese cultuur saboteren?

De lange traditie van de Chinese cultuur is gebaseerd op geloof en deugd

De authentieke cultuur van de Chinese natie begon ongeveer 5000 jaar geleden met de legendarische keizer Huang, van wie verondersteld wordt dat hij de vroegste voorouder van het Chinese volk is. In feite werd aan Keizer Huang tevens de oprichting van het Taoïsme toegeschreven – wat ook het Huang-Lao (Lao Zi) gedachtegoed genoemd werd. De diepgaande invloed van het Taoïsme op het Confucianisme kan teruggevonden worden in Confucianistische gezegdes: “Leef volgens de Tao, wees in lijn met deugdzaamheid, houdt vast aan barmhartigheid, en verdiep je in de kunsten” en “Als men de Tao in de ochtend hoort, kan men die avond zonder berouw sterven.”[9] Het *Boek der veranderingen (I Ching)*, een getuigenis van hemel en aarde, van yin en yang, van kosmische veranderingen, van maatschappelijke opkomst en verval, en van de wetten van het menselijk leven, werd door de Confucianisten beschouwd als ‘de nummer één onder alle Chinese klassiekers’. De profetische kracht van het boek heeft ver overstegen wat de moderne wetenschap kan bevatten. Naast het Taoïsme en het Confucianisme heeft het Boeddhisme, met name het Zen Boeddhisme, een subtiele doch diepgaande invloed op Chinese intellectuelen gehad.

Confucianisme is het deel van de traditionele Chinese cultuur dat zich richtte op ‘het betreden van de seculiere wereld’. Het benadrukte familie-gebaseerde ethiek, waarin respect voor de ouders een zeer belangrijke rol speelde met haar “alle goedhartigheid begint met respect voor de ouders”. Confucius stond voor “barmhartigheid, rechtschapenheid, fatsoen, wijsheid en waarachtigheid”, maar zei tevens: “Zijn respect voor de ouders en broederliefde niet de basis van barmhartigheid?”

Familie-gebaseerde ethiek kan vanzelf uitgebreid worden naar sociale moraliteit. Respect voor de ouders kan uitgebreid worden tot loyaliteit aan de koning. Confucius zei: “Het is zeldzaam dat een persoon met respect voor ouders en broederliefde, geneigd zal zijn degene boven hem te beledigen.”[10] Broederliefde is de relatie tussen broers en kan doorgetrokken worden tot rechtschapenheid en rechtvaardigheid tegenover vrienden. Confucianisten geloven dat in een familie de vader vriendelijk zou moeten zijn, de zoon trouw, een oudere broer aardig en een jongere broer respectvol. Hier kan vaderlijke vriendelijkheid doorgetrokken worden naar de barmhartigheid van de keizer jegens zijn ondergeschikten. Zolang de tradities van een familie behouden kunnen blijven, kan sociale moraliteit vanzelf in stand gehouden worden. “Cultiveer jezelf, orden de familie, regeer de staat rechtvaardig en maak het gehele koninkrijk sereen en gelukkig.”[11]

Boeddhisme en Taoïsme zijn de delen van de Chinese cultuur die zich richtten op ‘het verlaten van de seculiere wereld’. De invloed van het Boeddhisme en het Taoïsme heeft alle aspecten van het dagelijkse leven doordrongen. Praktijken die diep geworteld zijn in het Taoïsme omvatten Chinese geneeskunst, Qigong, Feng Shui en toekomstvoorspellingen. Deze praktijken, evenals de Boeddhistische opvattingen van het hemelse koninkrijk en de hel, de beloning van goed en de vergelding van kwaad, hebben samen met de Confucianistische ethiek de kern gevormd van de traditionele Chinese cultuur.

Confucianisme, Boeddhisme en Taoïsme boden het Chinese volk een stabiel moreel systeem, onveranderlijk ‘zolang de hemel blijft bestaan’.[12] Dit ethische systeem verschaftte de basis voor duurzaamheid, vrede en harmonie in de samenleving.

Moraliteit behoort tot het onstoffelijke rijk; zodoende is het vaak conceptueel. Een cultuur drukt een dergelijk abstract moreel systeem uit in een taal die algemeen begrepen kan worden.

Neem als voorbeeld de ‘Vier Chinese Klassiekers’, de vier beroemdste romans in de Chinese cultuur. *De reis naar het Westen*[13] is een mythisch verhaal. *De droom van de rode kamer*[14] begint met een dialoog tussen een bezield rots, de ‘Godheid van de Oneindige Ruimte’ en de ‘Tao van de Grenzeloze Tijd’ aan de ‘Bodemloze Klif van de Grote Verlaten Berg’ – deze dialoog hint aan het menselijke drama dat zich ontvouwt in de roman. *De rovers van de waterkant*[15] begint met een verhaal hoe premier Hong, verantwoordelijk voor militaire zaken, onbedoeld 108 demonen vrijlaat. Deze legende verklaart de afkomst van de ‘108 vogelvrijverklaarde militanten der dapperheid’. De *Drie Koninkrijken*[16] begint met een hemelse waarschuwing van een ramp, en eindigt met de onontkoombare conclusie over de wil van God: “De wereldse zaken drijven voort als een eindeloze stroom; tot een door de hemel bepaald lot, oneindig in reikwijdte, is een ieder gedoemd.” Andere welbekende verhalen, zoals *Het oostelijke Zhou*[17] en *Het complete verhaal van Yue Fei*[18] begonnen allemaal met soortgelijke legenden.

Het gebruik van mythes door deze romanschrijvers was geen toeval, maar een reflectie van een basisfilosofie van Chinese intellectuelen betreffende de Natuur en de mensheid. Deze romans hebben een diepgaande invloed op het Chinese denken gehad. Wanneer gesproken wordt over ‘rechtschapenheid’, denken mensen veeleerder aan Guan Yu (160–219 n. Chr.) uit de *Drie Koninkrijken* dan aan het concept zelf – hoe zijn rechtschapenheid richting zijn vrienden de wolken te boven ging en de hemel bereikte; hoe zijn onwrikbare loyaliteit aan zijn superieur en gezworen broeder Liu Bei hem zelfs het respect van zijn vijanden opleverde; hoe zijn dapperheid in het gevecht overeind bleef in de meest gevaarlijke situaties, zelfs in zijn uiteindelijke nederlaag in een gevecht vlakbij de stad Mai; en, in het bijzonder, zijn samenkomst als een godheid met zijn zoon. Wanneer over ‘loyaliteit’ gesproken wordt, denken mensen natuurlijkerwijze aan Yue Fei (1103–1141 n. Chr.), een militaire bevelhebber tijdens de Song Dynastie die zijn land diende met onvoorwaardelijke integriteit en loyaliteit, en aan Zhuge Liang (181–234 n. Chr.), eerste minister van de staat Shu gedurende de periode van de *Drie Koninkrijken*, die ‘zich volledig gaf totdat zijn hart stopte met kloppen’.

Lofredes over loyaliteit en gerechtigheid uit de Chinese traditionele cultuur worden volledig uiteengezet in de kleurrijke verhalen van deze auteurs. De abstracte morele principes die ze omhelzen worden concreet gemaakt en belichaamd in culturele expressievormen.

Taoïsme benadrukt waarachtigheid, Boeddhisme benadrukt mededogen en Confucianisme waardeert trouw, tolerantie, goedmoedigheid en oprechtheid. “Terwijl hun vormen verschillen, zijn hun doelen hetzelfde... allemaal inspireren ze mensen terug te keren naar goedheid.”[19] Dit zijn de meest waardevolle aspecten van de traditionele Chinese cultuur, gebaseerd op het geloof in Confucianisme, Boeddhisme en Taoïsme.

De Chinese traditionele cultuur bevat belangrijke concepten en principes, zoals de hemel, de Tao, God, Boeddha, geloof, voorbestemming, mededogen, rechtschapenheid, fatsoen, wijsheid, trouw, soberheid, een gevoel van schaamte, loyaliteit, loyaliteit aan voorouders, waardigheid, enzovoort. Vele Chinezen mogen dan analfabeet zijn, ze zijn nog steeds bekend met traditionele toneelstukken en opera’s. Deze culturele vormen zijn uitermate belangrijk geweest in het overdragen van de traditionele morele waarden. Daarom is de vernietiging van de traditionele Chinese cultuur door de CCP een directe aanval op de Chinese moraliteit en ondermijnt deze de basis voor vrede en harmonie in de samenleving.

De kwaadaardige communistische theorie gaat tegen de traditionele cultuur in

De ‘filosofie’ van de CCP is volledig het tegenovergestelde van de authentieke Chinese traditionele cultuur. Traditionele cultuur respecteert het mandaat van de hemel, zoals Confucius ooit zei: “Leven en dood zijn voorbestemd, en welvaart en positie zijn bepaald door de hemel.”[20] Zowel Boeddhisme als Taoïsme geloven in het goddelijke, de reïncarnatiecyclus van leven en dood, en de karmische causaliteit van goed en kwaad. De CCP daarentegen gelooft niet alleen in atheïsme, het draaft ook door in het weerleggen van de Tao en het beledigen van hemelse principes.

Confucianisme waardeert de familie, maar het *Communistisch Manifest* verspreidt duidelijk de afschaffing van de familie. Traditionele cultuur maakt onderscheid tussen Chinezen en buitenlanders, maar het *Communistisch Manifest* prijst het einde van de nationaliteit aan. Confucianistische cultuur promoot goedhartigheid naar anderen, maar de CCP moedigt de klassestrijd aan. Confucianisten moedigen loyaliteit aan jegens de monarchie en liefde voor de natie, maar het *Communistisch Manifest* promoot de vernietiging van naties.

Om macht in China te verwerven en te behouden, heeft de CCP eerst haar immorele gedachten in de Chinese bodem moeten planten. Mao Zedong beweerde: “Wanneer we een autoriteit omver willen werpen, moeten we eerst propaganda maken en werk verrichten op het gebied van ideologie.”[21] De CCP realiseerde zich dat de gewelddadige communistische theorie, die in stand gehouden wordt met wapens, verworpen werd door het westerse denken en geen stand kan houden ten opzichte van China’s diepgewortelde 5000 jaar oude culturele geschiedenis. “Wie aan boord is, moet meevaren.” De CCP vernietigde vervolgens de traditionele Chinese cultuur volledig, zodat het Marxisme en het Leninisme China’s politieke arena konden betreden.

Traditionele cultuur is een obstakel voor de dictatuur van de CCP

Mao Zedong zei ooit, toepasselijkerwijs, dat hij noch de Tao noch de hemel volgde.[22] Traditionele Chinese cultuur vormde ongetwijfeld een gigantisch obstakel voor de CCP bij het trotseren van de Tao en het strijden met de hemel.

Loyaliteit staat in de traditionele Chinese cultuur niet gelijk aan blinde overgave. In de ogen van het volk, is de keizer een ‘zoon van de hemel’ – met de hemel boven hem geplaatst. De keizer kan niet altijd gelijk hebben. Daarom was het nodig dat er altijd mensen waren die protesteerden om de fouten van de keizer aan te duiden. Het Chinese kronieksysteem had historici die alle woorden en daden van de keizer op schrift stelden. Geleerde ambtenaren konden leraren voor hun heilige koningen worden, en het gedrag van de keizer werd beoordeeld aan de hand van Confucianistische klassiekers. Indien de keizer immoreel is – onverlicht tot de Tao – kan het volk tegen hem in opstand komen om hem ten val te brengen, zoals in de aanval van Chengtang tegen Jia, of koning Wu’s verdrijving van Zhou.[23] Deze opstanden, beoordeeld vanuit traditionele cultuur, werden niet beschouwd als schendingen van loyaliteit of de Tao; in plaats daarvan werden ze gezien als het bekrachtigen van de Tao in naam van de hemel. Neem de welbekende militaire bevelhebber Wen Tianxiang[24] (1236–1283 n. Chr.) als voorbeeld. Al vechtend om de integriteit van de zuidelijke Song Dynastie te beschermen tegen Mongoolse troepen, dacht Wen er zelfs niet aan om zich over te geven toen de voormalige Song keizer poogde hem daartoe over te halen nadat hij gevangen genomen was. Confucianisten geloven: “Het volk is van superieur belang; de natie komt daarna; als laatste komt de heerser.”[25]

De dictatoriale CCP kon dergelijk traditioneel geloof absoluut niet accepteren. De CCP wilde haar eigen leiders heilig verklaren en persoonlijke verering promoten, en stond daarom de eeuwenoude concepten van hemel, Tao en God niet toe om van bovenaf te regeren. De CCP was zich er volledig van bewust dat wat ze deed, indien gemeten aan de standaarden van de traditionele cultuur, een misdaad tegen de hemel en de Tao was. Zo lang als traditionele cultuur zou blijven bestaan, zou het volk de CCP niet loven als ‘groots, glorieus en correct’; geleerden zouden doorgaan met de traditie van ‘het riskeren van hun levens voor het hooghouden van de monarchie’, ‘het handhaven van gerechtigheid ten kosten van hun levens’[26] en het volk boven de heersers te plaatsen. Zodoende zou het volk niet de marionet van de CCP worden, en zou de CCP de gedachten van de massa niet éénstemmig kunnen maken.

Het respect van de traditionele cultuur voor hemel, aarde en natuur waren obstakels voor de CCP’s ‘strijd met de natuur’ in een poging om ‘hemel en aarde te veranderen’. Traditionele cultuur koestert het menselijk leven en leert dat ‘elke situatie waar een menselijk leven bij betrokken is, met de grootste zorg behandeld moet worden’. Een dergelijk begrip was een hindernis voor de CCP’s massamoord en heerschappij door terreur. De ultieme morele standaard van de ‘hemelse

Tao' zoals die in de traditionele cultuur bestond, zou een hindernis vormen voor de CCP's manipulatie van morele principes. Omwille van deze redenen maakte de CCP de traditionele cultuur tot haar vijand in een poging om haar eigen heerschappij te versterken.

Traditionele cultuur daagt de legitimiteit uit van de CCP heerschappij

Traditionele Chinese cultuur gelooft in God en het hemelse mandaat. Het accepteren van het hemelse mandaat betekent dat heersers wijs moeten zijn, de Tao moeten volgen en afgestemd moeten zijn op het lot. Het accepteren van het geloof in God betekent het accepteren dat de bron van de menselijke autoriteit in de hemel rust.

Het heersende principe van de CCP negeert God en legt autoriteit volledig in mensenhanden: "Nooit meer zullen de kettingen van traditie ons binden, herrijs uit slavernij, jullie zwoegers. De aarde zal herrijzen op nieuwe fundamenten; wij zijn allesbehalve nietig; wij zullen alles zijn." [27]

De CCP promoot historisch materialisme en beweert dat communisme een aards paradijs is en dat de pionier proletariërs, of de Communistische Partij, het pad er naar toe wijzen. Het geloof in God daagt zodoende direct de legitimiteit uit van de CCP-heerschappij.

II. Hoe de Communistische Partij de traditionele cultuur saboteert

Alles wat de CCP doet dient een politiek doel. Om haar tirannie te vergroten, te behouden en te consolideren moet de CCP de menselijke natuur vervangen door haar kwaadaardige Partijnatuur, en de traditionele Chinese cultuur door een partijcultuur van 'misleiding, kwaadaardigheid en geweld'. Deze vernietiging en vervanging betreft tastbare zaken zoals culturele relikwieën, historische plaatsen en antieke boeken, en ontastbare zaken zoals de traditionele zienswijze van het volk op moraliteit, het leven en de wereld. Alle aspecten van het menselijke leven zijn erbij betrokken, inclusief daden, ideeën en levensstijlen. Tegelijkertijd beschouwt de CCP de onbetekenende en oppervlakkige culturele manifestaties als 'essentie', houdt ze dit in stand, en zet vervolgens deze 'essentie' op als een façade. De Partij behoudt de uiterlijke vorm van tradities terwijl ze hun betekenis vervangt. Zij misleidt vervolgens het volk en de internationale gemeenschap met een façade van 'voortzetting en ontwikkeling' van de traditionele Chinese cultuur.

Tegelijkertijd de drie religies uitroeien

Vanwege het feit dat de traditionele cultuur geworteld is in Confucianisme, Boeddhisme en Taoïsme, is de eerste stap van de CCP bij het vernietigen van traditionele cultuur het uitroeien van de manifestaties van de goddelijke principes in de menselijke wereld: het vernietigen van de drie corresponderende religies.

De drie grote religies, Confucianisme, Boeddhisme en Taoïsme, werden geconfronteerd met vernietiging in verschillende historische tijdperiodes. Neem Boeddhisme als voorbeeld, het heeft geleden onder vier grote beproevingen in de geschiedenis, welke historisch bekend staan als de San Wu Yi Zong (vervolging van de Boeddhistische volgelingen door vier Chinese keizers). Keizer Taiwu [28] van de Noordelijke Wei Dynastie (386–534 n. Chr.) en keizer Wuzong [29] van de Tang Dynastie (618–907 n. Chr.) trachtten allebei Boeddhisme uit te roeien om het Taoïsme de overhand te geven; keizer Wu [30] van de noordelijke Zhou Dynastie (557–581 n. Chr.) probeerde het Boeddhisme en Taoïsme tegelijk uit te roeien, maar was een overtuigd Confucianist; keizer Shizong [31] van de latere Zhou Dynastie (951–960 n. Chr.) probeerde het Boeddhisme te vernietigen om de Boeddhabeelden te kunnen gebruiken om er muntstukken van te maken, maar raakte het Taoïsme en Confucianisme niet aan.

De CCP is het enige regime in de geschiedenis dat de drie religies gelijktijdig uitroeit.

Kort nadat de CCP een regering opgericht had, begon zij tempels te verwoesten en heilige geschriften te verbranden en dwong Boeddhistische monniken en nonnen terug te keren naar het seculiere leven. En zij was niet minder hardhandig in het vernietigen van andere religieuze plaatsen. Tegen de jaren '60 waren er in China nauwelijks nog religieuze plaatsen over. De Culturele Revolutie bracht een nog grotere religieuze en culturele catastrofe met de campagne van de 'verwerping van de vier oudheden'[32] – dat will zeggen: oude ideeën, oude cultuur, oude gebruiken en oude gewoontes.

Bijvoorbeeld, de eerste Boeddhistische tempel in China was de 'Tempel van het Witte Paard'[33] (Bai Ma Tempel) gebouwd in de vroege Oostelijke Han Dynastie (25–220 n. Chr.) buiten de stad Luoyang. Het wordt vereerd als 'de wieg van het Boeddhisme in China' en 'de thuisbasis van de Stichter'. Gedurende de 'verwerping van de vier oudheden' kon de Tempel van het Witte Paard uiteraard niet ontsnappen aan plundering.

Er was een productiebrigade voor de Tempel van het Witte Paard nabij de tempel. De secretaris van de Partij-afvaardiging voerde boeren aan om de tempel te plunderen onder het mom van 'revolutie'. De meer dan 1000 jaar oude kleibeelden van de 'Achtien Arhats' uit de Liao Dynastie (916–1125 n. Chr.) werden vernietigd; het heilige geschrift van Beiye[34] dat 2000 jaar geleden door een eminente Indiase monnik naar China werd gebracht, werd verbrand. Een zeldzame schat, het Jadepaard, werd aan stukken geslagen. Enkele jaren later deed de in ballingschap verkerende koning van Cambodja, Norodom Sihanouk, een bijzonder verzoek om een eerbezoek af te leggen aan de Tempel van het Witte Paard. Zhou Enlai, de toenmalige Chinese premier, gaf gehaast orders om het heilige geschrift van Beiye dat in het keizerlijk paleis te Beijing was opgeslagen te transporteren naar Luoyang, samen met de beelden van de Achtien Arhats uit de Qing Dynastie die bewaard werden in de Tempel van de Azuren Wolken (Biyun Tempel) in het Xiangshan Park[35] in Beijing. Door de originele beelden te vervangen door nep-beelden kon een diplomatieke moeilijkheid 'opgelost' worden.[36]

De Culturele Revolutie begon in mei 1966. Deze revolutie was in werkelijkheid een 'revolutionering' van de Chinese cultuur op vernietigende wijze. Het verwoestende vuur van de campagne om de 'vier oudheden' te verwerpen, verbrandde vanaf augustus '66 geheel China. De Boeddhistische tempels, Taoïstische tempels, Boeddhabeelden, historische plaatsen, kalligrafie, schilderijen en antiek werden als objecten van 'feudalisme, kapitalisme en revisionisme' beschouwd en werden de hoofddoelen van vernietiging van de Rode Garde.[37] Neem de Boeddhabeelden bijvoorbeeld; er zijn 1000 gekleurde, glazen Boeddhabeelden in reliëf bovenaan het 'Lang Leven Gebergte' in het Zomerpaleis[38] in Beijing. Na de 'verwerping van de vier oudheden' waren ze allemaal beschadigd. Nog niet één kwam onbeschadigd uit de aanval.

De hoofdstad van het land was in een dergelijke staat, net als de rest van het land. Zelfs de afgelegen provinciesteden konden niet ontsnappen.

Er is een Tiantai tempel in het Dai district van de provincie Shanxi. Deze was gebouwd gedurende de Taiyan periode van de noordelijke Wei Dynastie 1600 jaar geleden en had waardevolle beelden en fresco's. Alhoewel het op een berghelling gesitueerd was, vrij ver verwijderd van de districtszetel, negeerden de mensen die meededen aan de 'verwerping van de vier oudheden' de moeilijkheden en maakten schoon schip met de beelden en fresco's aldaar. De Louguan Tempel[39] waar Lao Zi zijn lezing gaf en zijn beroemde *Tao-te Ching* 2500 jaar geleden naliët, bevindt zich in het Zhouzhi district van de provincie Shaanxi. In een straal van 10 *li*[40] rond het preekplatform waar Lao Zi lezingen gaf, bevinden zich meer dan 50 historische plekken, waaronder de Tempel van Eerbetoon aan de Heilige (Zongsheng Gong) die keizer Tang Gaozu Li Yuan[41] meer dan 1300 jaar geleden bouwde om respect te tonen aan Lao Zi. De Louguan Tempel en andere historische

plekken zijn verwoest en alle Taoïstische priesters werden gedwongen te vertrekken. Volgens het Taoïstische canon, kan men, wanneer men eenmaal een Taoïstische priester is geworden, nooit meer zijn baard of haar laten knippen. De Taoïstische priesters werden gedwongen hun haar te knippen, hun Taoïstische gewaad af te doen en lid te worden van de volkscommunes.[42] Enkelen van hen trouwden dochters van de lokale boeren en werden hun schoonzonen. De Tempel van de Opperste Vrede, de Tempel van de Hoogste Helderheid, de Tempel van de Opperste Helderheid, de Doumu Tempel, het Huayan nonnenklooster, de Ningzhen Tempel, de Tempel van Guan Yu, 'de standbeelden van het goddelijke', offervoertuigen, boekrollen van Boeddhistische soetra's, culturele relieken en tempeltabletten rond de heilige Taoïstische plaatsen in de streek van het Laoshan Gebergte in de provincie Shandong werden allemaal verpletterd en platgebrand. De Tempel van Literatuur in de provincie Jilin is een van de vier vermaarde Tempels van Confucius in China. Gedurende de 'verwerping van de vier oudheden' werd deze ernstig beschadigd.[43]

Een speciale manier om religie te verwoesten

Lenin zei ooit: "De gemakkelijkste manier om een vesting in te nemen, is van binnenuit." Als een groep kleinkinderen van het Marxisme-Leninisme, begrijpt de CCP dit op natuurlijke wijze zonder erover te spreken.

In de *Mahayana Mahaparinirvana Soetra*[44] voorspelde Boeddha Sakyamuni dat na zijn heengaan demonen zouden incarneren als monniken, nonnen en mannelijke en vrouwelijke leken-Boeddhisten om zo de Dharma te ondermijnen. We kunnen natuurlijk niet verifiëren waar Sakyamuni exact naar verwees, maar de CCP begon inderdaad het Boeddhisme te vernietigen door het vormen van een 'verenigd front' met enkele Boeddhisten. Ze zonden zelfs enkele ondergrondse leden van de Communistische Partij om de religie direct te infiltreren en van binnenuit te ondermijnen. In een kritiekvergadering gedurende de Culturele Revolutie vroeg iemand Zhao Puchu, de vice-president van de Chinese Boeddhistische Vereniging van dat moment: "U bent een lid van de Communistische Partij, waarom gelooft U in het Boeddhisme?"

Boeddha Sakyamuni verwierf complete en opperste verlichting door 'voorschrift, concentratie, wijsheid'. Dus onderwees hij vóór zijn heengaan zijn volgelingen: "Volg de voorschriften en houd ze hoog. Houd ze in ere en schend ze niet." Hij waarschuwde tevens: "Mensen die de voorschriften schenden worden verafschuld door de hemel, de draken, de geesten en het goddelijke. Hun kwaadaardige reputatie verspreid zich ver en wijd... Wanneer hun levens eindigen zullen ze lijden in de hel voor hun karma, en hun onontkoombaar lot tegemoet gaan. Dan zullen ze terugkomen; ze zullen doorgaan te lijden door het lichaam van hongerige geesten en beesten te dragen. Ze zullen eindeloos in een dergelijke cirkel blijven lijden zonder verlichting." [45]

De politieke Boeddhistische monniken luisterden niet naar de waarschuwingen van de Boeddha. In 1952 zond de CCP vertegenwoordigers om de inaugurele bijeenkomst van de Chinese Boeddhistische Vereniging bij te wonen. Tijdens de vergadering stelden veel Boeddhisten in de vereniging voor de Boeddhistische voorschriften af te schaffen. Zij beweerden dat deze disciplines veel jonge mannen en vrouwen het leven hadden gekost. Sommige mensen pleitten zelfs dat "mensen vrij zouden moeten zijn in elke religie te geloven. Er zou ook de vrijheid moeten zijn voor de monniken en de nonnen om te trouwen, er zou tevens vrijheid moeten bestaan om te drinken en vlees te eten. Niemand zou zich hiermee moeten inmengen." In die tijd woonde Meester Xuyun de vergadering bij en zag dat het Boeddhisme met uitsterven bedreigd was in China. Hij trad naar voren om tegen de voorstellen in te gaan en te pleiten voor het behoud van de Boeddhistische voorschriften en klederdracht. Het was juist deze Meester Xuyun die belasterd werd als 'contrarevolutionair'. Hij werd vastgezet in de abtskamer zonder eten en drinken. Hem werd niet toegestaan de ruimte te verlaten, zelfs niet om het toilet te gebruiken. Hij kreeg het bevel zijn goud, zilver en vuurwapens in te leveren. Toen Xuyun antwoordde dat hij deze niet had, werd hij ernstig

mishandeld. Zijn schedel brak, hij bloedde en zijn ribben waren gebroken. Op dat moment was Xuyun reeds 112 jaar oud. De militaire politie duwde hem van het bed op de grond. Toen ze de volgende dag terugkwamen, zagen ze dat Xuyun nog niet gestorven was, dus sloegen ze hem opnieuw hard in elkaar.

De Chinese Boeddhistische Vereniging, die in 1952 gesticht was, en de Chinese Taoïstische Vereniging, gesticht in 1957, verklaarden beiden duidelijk in hun oprichtingsstatuten dat ze ‘onder het leiderschap van de volksregering’ stonden. In werkelijkheid zouden ze onder het leiderschap van de atheïstische CCP staan. Beide verenigingen gaven aan dat ze actief deel zouden nemen in het voortbrengen, construeren en implementeren van het overheidsbeleid. Ze waren volledig getransformeerd tot seculiere organisaties. De Boeddhisten en Taoïsten die toegewijd waren aan het volgen van de voorschriften werden daarentegen bestempeld als contrarevolutionair of als leden van bijgelovige sekten en geheime genootschappen. Onder de revolutionaire slogan van ‘zuivering van Boeddhisten en Taoïsten’ werden ze gevangen genomen, gedwongen te ‘hervormen door arbeid’ of zelfs geëxecuteerd. Zelfs religies uit het Westen, zoals het Christendom en het Katholicisme, werden niet gespaard.

Gebaseerd op de statistieken gegeven in het boek *How the Chinese Communist Party Persecutes the Christians* gepubliceerd in 1958, zelfs uit de gelimiteerde documenten die openbaar gemaakt zijn, bleek dat van de geestelijken die beschuldigd werden ‘landheer’ of ‘lokale opstoker’ te zijn, er een verbijsterende 8840 vermoord werden en 39.200 naar werkkampen gestuurd werden; en onder de geestelijken die als ‘contrarevolutionair’ bestempeld werden, werden er 2450 vermoord en 24.800 naar werkkampen gestuurd.[46]

Religies zijn een manier voor mensen om zichzelf te distantiëren van de seculiere wereld en zich te cultiveren. Ze benadrukken ‘de andere kust’ (de kust van perfecte verlichting) en ‘de hemel’. Sakyamuni was een Indische prins. Om ‘mukti’[47] te bereiken, een staat waarin men een vreedzame geest, hogere wijsheid, volledige verlichting en nirvana[48] kan verkrijgen, gaf hij zijn troon op en trok hij naar een beboste berg om ijverig cultivatie te beoefenen. Vóór Jezus verlicht werd, bracht de duivel hem naar de top van een berg, toonde hem alle wereldlijke koninkrijken en hun glorie. De duivel zei: “Als je voor me buigt en me aanbidt, zal ik je al deze dingen geven.” Jezus werd niet in verleiding gebracht. De politieke monniken en broeders echter, die een verenigd front met de CCP vormden, verzonnen een reeks misleidingen en leugens zoals “menselijke wereld Boeddhisme”, “religie is de waarheid, net als socialisme”, en ‘er is geen tegenstrijdigheid tussen deze kust en de andere kust’. Ze moedigden Boeddhisten en Taoïsten aan om geluk, pracht en praal, welvaart en status na te streven, en de religieuze doctrines en hun betekenis te veranderen.

Boeddhisme verbiedt te doden. De CCP vermoordde mensen als vliegen tijdens de ‘onderdrukking van de contrarevolutionairen’.[49] De politieke monniken bekokstoofden daarop de rechtvaardiging dat ‘het doden van de contrarevolutionairen zelfs een nog groter mededogen is’. Gedurende de ‘Oorlog om de agressie van de V.S. te weerstaan en Korea te helpen’[50] (1950–1953), werden monniken direct naar de frontlinies gestuurd om te doden.

Neem het Christendom als een ander voorbeeld. In 1950 vormde Wu Yaozong[51] een ‘Drie-Zelf Kerk’, die de principes van zelfbestuur, zelfvoorziening en zelfpromotie volgde. Hij beweerde dat hij weg zou breken van het imperialisme en actief zou meedoen aan de ‘Oorlog om de agressie van de V.S. te weerstaan en Korea te helpen’. Eén van zijn goede vrienden werd gedurende meer dan 20 jaar gevangen gezet omdat hij weigerde zich aan te sluiten bij de ‘Drie-Zelf Kerk’, en verduurde allerlei vormen van marteling en vernedering. Toen hij Wu Yaozong vroeg: “Wat vind jij van de wonderen die Jezus verrichtte?”, antwoordde Wu: “Ik heb ze allemaal verworpen.”

Het verwerpen van de wonderen van Jezus staat gelijk aan het niet erkennen van Jezus’ hemel. Hoe kan men een Christen genoemd worden als men niet eens de hemel erkent waar Jezus naar opgestegen is? Hoe dan ook, als de stichter van de ‘Drie-Zelf Kerk’, werd Wu Yaozong een lid van

het staande comité van de Politieke Consultatieve Conferentie. Toen hij de ‘Grote Hal van het Volk’ binnenstapte[52] moet hij Jezus’ woorden volledig vergeten zijn: “Gij zult van de Heer Uw God houden met heel uw hart, en met heel uw ziel, en met heel uw geest. Dit is het eerste en grootste gebod.” (Mattheus, 22:37–38) “Ken daarom Caesar de dingen toe die Caesar toebehoren; en aan God de dingen die God toebehoren.” (Mattheus, 22:21)

De CCP confisceerde templeigendommen, dwong monniken en nonnen het Marxisme-Leninisme te bestuderen om ze te hersenspoelen, en legde hen zelfs dwangarbeid op. Bijvoorbeeld, er was een ‘Boeddhisme workshop’ in Ningbo in de provincie Zhejiang. Meer dan 25.000 monniken en nonnen werden gedwongen er te werken. Wat nog het meest absurd is, is dat de CCP monniken en nonnen aanmoedigde te trouwen om zo het Boeddhisme uiteen te laten vallen. Nog een voorbeeld, net voor ‘Wereld Vrouwendag’ op 8 maart 1951, gaf de vrouwenfederatie in Changsha in de provincie Hunan alle nonnen in de provincie de opdracht om binnen enkele dagen te beslissen te trouwen. Bovendien werden jonge gezonde monniken gedwongen bij het leger te gaan en werden ze naar het slagveld gestuurd om als kanonnenvoer te dienen![53]

Verskillende religieuze groeperingen in China zijn uiteengevallen onder de wrede onderdrukking van de CCP. De echte elite van het Boeddhisme en Taoïsme werd onderdrukt. Onder degenen die overbleven, keerden velen terug naar het seculiere leven, en velen waren in het geheim CCP leden die gespecialiseerd waren in het aantrekken van het Kesa kleed[54], het Taoïstische gewaad of het lange kleed van de broeder, om zo de Boeddhistische heilige geschriften, het Taoïstische canon en de heilige bijbel te verdraaien, en te zoeken naar rechtvaardiging voor de CCP campagnes tegen deze doctrines.

Vernietiging van culturele relikwieën

De vernietiging van culturele relikwieën is een belangrijk onderdeel van de CCP’s vernietiging van traditionele cultuur. In de ‘verwerping van de vier oudheden’, zijn veel boeken, kalligrafieën en schilderijen waarvan slechts het origineel bestond en die verzameld werden door intellectuelen, verbrand of tot papierpulp versnipperd. Zhang Bojun[55] had een familieverzameling van meer dan 10.000 boeken. De leiders van de Rode Garde gebruikten ze om vuur mee aan te maken en zichzelf te verwarmen. Wat overbleef werd naar papierfabrieken gestuurd en tot pulp versneden.

De kalligrafie- en renovatiespecialist van schilderwerken, Hong Qiusheng, is bekend als een ouder ‘wonderdokter’ voor oude kalligrafie en schilderijen. Hij heeft talrijke meesterwerken van wereldklasse gerenoveerd, zoals Song keizer Huizong’s landschapschilderij[56], Su Dongpuo’s bamboeschilderij[57] en Wen Zhengming[58] en Tang Bohu’s[59] schilderijen. In de loop van enkele decennia werden de honderden oude kalligrafieën en schilderijen die hij gered had, een eersteklas nationale collectie. De kalligrafie en schilderijen waarvoor hij kosten nog moeite had gespaard om ze te verzamelen, werden bestempeld als ‘vier oudheden’ en werden aan de vlammen gevoerd. Nadien zei Wong in tranen: “Meer dan 100 *jin*[60] (50 kilo)aan kalligrafie en schilderijen; het heeft een lange tijd gekost om ze te verbranden!”[61]

“Terwijl wereldse zaken komen en gaan,
Oud, modern, op en neer,
Zijn rivieren en bergen onveranderlijk in hun glorie
En nog steeds waar te nemen vanaf deze weg. ...”[62]

Als het hedendaagse Chinese volk zich nog steeds iets van haar geschiedenis zou herinneren, zouden ze zich waarschijnlijk anders voelen als ze het gedicht van Meng Haoran zouden reciteren. De vermaarde historische berg- en rivierplaatsen zijn geruïneerd en zijn verdwenen in de storm van de ‘verwerping van de vier oudheden’. Niet alleen werd het Orchideepaviljoen vernietigd waar

Wang Xizhi[63] zijn vermaarde inleiding schreef bij ‘de verzameling van gedichten opgesteld aan het Orchideepaviljoen’[64], Wang Xizhi’s eigen graf werd eveneens verwoest. De voormalige residentie van Wu Chen’en[65] in de provincie Jiangsu werd vernield, Wu Jingzi’s[66] voormalige residentie in de provincie Anhui werd aan stukken geslagen, het stenen tablet dat Su Dongpo’s handgeschreven artikel *Het paviljoen van de dronken oude man*[67] droeg, werd neergehaald door de ‘jonge revolutionairen’[68] en de woorden op het tablet werden eraf geschuurd.

De essentie van de Chinese cultuur werd overgeleverd en opgebouwd gedurende enkele duizenden jaren. Eenmaal vernietigd, kan het niet meer hersteld worden. De CCP vernietigde het echter op barbaarse wijze zonder enige spijt of schaamte in de naam van de ‘revolutie’. Toen we ons verzuchtten over het door de geallieerde krachten van Groot-Brittannië en Frankrijk afgebrande Oude Zomerpaleis, wat bekend stond als het paleis der paleizen, toen we ons verzuchtten over het monumentale werk van de Yongle Encyclopedie[69] dat vernietigd werd door bezetters, hoe konden we toen verwachten dat de vernietiging veroorzaakt door de CCP zoveel wijder verspreid, zoveel langduriger en grondiger zou zijn dan die van welke bezetter dan ook?

Vernietiging van spirituele overtuigingen

Naast het vernietigen van de fysieke uitingsvormen van religie en cultuur, is de CCP ook tot haar uiterste gegaan in het vernietigen van de spirituele identiteit van het volk, gestalte gegeven door geloof en cultuur.

Neem als voorbeeld de behandeling van etnische geloofsovertuigingen door de CCP. De CCP beschouwde de tradities van de Hui moslims als een van de ‘vier oudheden’ – oude gedachten, cultuur, traditie en gewoonte; daarom dwong ze de Hui moslims varkensvlees te eten. Moslimboeren en moskeeën werden opgeëist om varkens te fokken, en elk huishouden moest de natie elk jaar twee varkens verschaffen. In een extreem wreed incident dwong de Rode Garde de twee na hoogste Tibetaanse levende Boeddha, de Panchen Lama, om menselijke uitwerpselen te eten. Drie monniken van de Boeddhistische tempel in Harbin in de provincie Heilongjiang, de grootste Boeddhistische tempel in moderne tijd gebouwd (1921), werd opgedragen een poster omhoog te houden die zei: “Naar de hel met soetra’s, ze staan vol kletspraat.”

In 1971 probeerde Lin Biao[70], de vice-voorzitter van het Centrale Comité van de CCP, uit China te ontsnappen, maar werd gedood toen zijn vliegtuig neerstortte in Undurkhan, Mongolië. Later werden er in Lin’s residentie in Beijing enkele Confucianistische citaten gevonden. De CCP startte toen een uitzinnige campagne om ‘Lin Biao en Confucius te bekritisieren’. Een schrijver genaamd Liang Xiao[71] publiceerde een artikel in de Rode Vlag, het vlaggetijdschrift van de CCP, met de titel “Wie is Confucius?” Het artikel beschreef Confucius als een waanzinnige die de geschiedenis terug wilde draaien, en als een misleidende en sluwe demagoog. Een serie cartoons en liedjes die Confucius demoniseerden, volgden.

Op deze manier werden de waardigheid en de heiligheid van religie en cultuur vernietigd.

Eindeloze vernietiging

In het oude China strekte de macht van de centrale regering zich slechts uit tot het districtsniveau, daaronder behielden patriarchale clans de autonome controle. Dus de vernietigingen in de Chinese geschiedenis, zoals het verbranden van de Confucianistische boeken door keizer Qin Shi Huang[72] in de Qin Dynastie (221–207 v. Chr.) en de vier campagnes om het Boeddhisme te elimineren tussen de vijfde en de tiende eeuw door de ‘Drie Wus en één Zong’, werden opgedrongen van bovenaf en konden de cultuur helemaal niet uitvegen. Confucianistische en Boeddhistische klassiekers en ideeën leefden voort in de uitgestrekte hoeken van de samenleving. De door de CCP aangezette campagne van het vernietigen van de ‘vier oudheden’ door jonge studenten in hun pubertijd, was daarentegen een nationale volksbeweging die gelanceerd werd met ‘spontaan enthousiasme’. De uitbreiding van de CCP naar elk dorpje via Partij-afvaardiging op dorpsniveau,

beheerste de samenleving zó strak dat de CCP campagne van het uitvagen van de ‘vier oudheden’ iedereen raakte, tot op het laatste stukje land in China.

Nooit in de geschiedenis hebben keizers datgene uit de gedachten van het volk kunnen wissen wat mensen als het mooiste en meest heilige beschouwden, noch - naast geweld - zoveel lasterlijke en beledigende propaganda gebruikt als de CCP dat heeft gedaan. De vernietiging van geloof en overtuiging is vaak veel schadelijker en langduriger van aard dan fysieke destructie alleen.

Het hervormen van intellectuelen

De Chinese karakters belichamen de essentie van 5000 jaar beschaving. De vorm en uitspraak van ieder karakter, het idioom en de literaire zinspelingen bij combinaties van karakters, brengen diepgaande culturele betekenissen naar boven. De CCP heeft de Chinese karakters niet alleen vereenvoudigd, maar heeft ook geprobeerd ze te vervangen door het geromaniseerde pinyin, wat alle culturele tradities uit de Chinese taal en karakters zou wegnemen. Maar het vervangingsplan is mislukt en zo is de Chinese taal van verdere schade gespaard gebleven. De Chinese intellectuelen, die dezelfde traditionele cultuur geërfd hadden, waren niet zo fortuinlijk om van vernietiging gespaard te blijven.

Vóór 1949 had China ongeveer twee miljoen intellectuelen. Alhoewel enkelen van hen in het Westen gestudeerd hadden, hadden ze toch nog Confucianistische ideeën meegekregen. De CCP liet de teugels nooit varen in haar controle over intellectuelen, omdat, als leden van de traditionele ‘aristocratiescholing’, hun denkwijzen een belangrijke rol speelde bij het vormgeven van de gedachten van gewone mensen.

In september 1951 begon de CCP een grootschalige ‘gedachtenhervormingscampagne’, die startte onder de intellectuelen op de Universiteit van Beijing. Deze werden verplicht om ‘een beweging te organiseren (onder leraren in universiteiten, middelbare scholen en lagere scholen en onder universiteitsstudenten) om hun geschiedenis getrouw en eerlijk te bekennen’, en daarmee hun contrarevolutionaire elementen te zuiveren.[73]

Mao Zedong heeft nooit van intellectuelen gehouden. Hij zei ooit: “Zij [de intellectuelen] zouden zich bewust moeten zijn van de waarheid dat vele zogenaamde intellectuelen in feite, relatief gesproken, behoorlijk onwetend zijn, en de arbeiders en boeren weten soms meer dan zij.”[74] “Vergeleken met arbeiders en boeren waren de intellectuelen niet schoon, en in de laatste onderzoeken waren de arbeiders en boeren de schoonste mensen, zelfs al waren hun handen vuil en hun voeten besmeurd met koeienmest...”[75]

De vervolging van intellectuelen door de CCP begon met verschillende vormen van beschuldigingen, variërend van de kritiek in 1951 op Wu Xun[76] voor het ‘draaiend houden van scholen door te bedelen’, tot Mao Zedong’s persoonlijke aanval in 1955 op schrijver Hu Feng als contrarevolutionair. In het begin werden de intellectuelen niet als een reactionaire klasse gecategoriseerd, maar in 1957, nadat verschillende grote religieuze groeperingen zich overgegeven hadden aan de beweging van het ‘verenigd front’, richtte de CCP haar energie op de intellectuelen. De ‘anti-Rechtse’ beweging werd aldus gelanceerd.

Op het einde van februari 1957, terwijl ze beweerde dat ze ‘een honderdtal bloemen zou laten bloeien en een honderdtal denkscholen zouden laten wedijveren’, deed de CCP een oproep aan intellectuelen om hun suggesties en kritiek jegens de partij uit te spreken met de belofte hun uitspraken niet te zullen vergelden. De intellectuelen waren sinds lange tijd ontevreden over de CCP vanwege haar beslissingen op ieder vlak (zelfs als de CCP een leek was op een bepaald vlak), en vanwege het doden van onschuldige mensen tijdens de campagne in 1950–1953 om ‘contrarevolutionairen te onderdrukken’ en tijdens de campagne in 1955–1957 om ‘contrarevolutionairen te elimineren’. Ze dachten dat de CCP eindelijk open en tolerant geworden was. Zij spraken hun ware gevoelens uit, en hun kritiek werd groter en groter.

Vele jaren later geloven velen nog steeds dat Mao Zedong de intellectuelen pas begon aan te vallen nadat hij ongeduldig geworden was over hun al té hevige kritiek. De waarheid zou echter anders blijken te zijn.

Op 15 mei 1957 schreef Mao Zedong een artikel met de titel “De dingen beginnen te veranderen” en circuleerde het onder de hogere ambtenaren van de CCP. Het artikel zei: “Recentelijk hebben de Rechtsen... getoond dat ze vastbesloten en woedend zijn... De Rechtsen, die anti-comunistisch zijn, proberen wanhopig een tyfoon van meer dan kracht zeven op te doen laaien in China...en zijn zo gefixeerd op het vernietigen van de CCP.”[78] Daarna werden de ambtenaren die eerst onverschillig waren ten opzichte van de campagne van ‘het doen bloeien van honderd bloemen en het laten wedijveren van honderd denkscholen’, plotseling enthousiast en ‘ernstig’. Zhang Bojun’s dochter verhaalde in haar memoires *The Past Doesn't Disappear Like Smoke*:

Li Weihan, het hoofd van het arbeidsministerie van het Verenigd Front, nodigde Zhang Bojun persoonlijk uit voor een vergadering om zijn mening te geven over de CCP. Zhang werd op een zetel in de voorste rij geplaatst. Niet wetend dat dit een valstrik was, sprak Zhang zijn kritiek uit over de CCP. Tijdens het hele beloop leek Li Weihan ontspannen. Zhang dacht waarschijnlijk dat Li het eens was met wat hij zei. Hij wist niet dat Li tevreden was omdat hij zag dat zijn prooi in de val gelopen was. Na de vergadering werd Zhang geclassificeerd als de belangrijkste Rechtse aanhanger in China.

We kunnen een reeks van data in 1957 aanhalen die voorstellen of toespraken markeren van intellectuelen die kritiek en suggesties opperden: Zhang Bojun’s ‘Politieke Ontwerpinstuut’ op 21 mei, Long Yun’s ‘Absurde anti-Sovjet Visies’ op 22 mei, Luo Longji’s ‘Correctiecomité’ op 22 mei, Lin Xiling’s toespraak aan de Beijing Universiteit over het ‘Bekritisieren van het feudalistisch socialisme van de CCP’ op 30 mei, Wu Zuguang’s ‘De partij zou moeten stoppen met het leiding geven aan de kunsten’ op 31 mei en Chu Anping’s ‘De Partij domineert de wereld’ op 1 juni. Al deze voorstellen en toespraken waren op uitnodiging van de Partij en werden aangeboden nadat Mao Zedong zijn slagersmes reeds geslepen had.

Vanzelfsprekend werden al deze intellectuelen later als Rechtsen bestempeld. In China werden meer dan 550.000 intellectuelen als Rechtsen bestempeld en vervolgd.

China kent een traditie die zegt dat “geleerden vermoord kunnen worden, maar niet vernederd”. De CCP was ertoe in staat intellectuelen de grootste vernedering toe te brengen door hen het recht te ontzeggen hun boterham te verdienen en door zelfs hun families te beschuldigen, tenzij zij de vernederingen zouden accepteren. Vele intellectuelen gaven zich over en sommigen van hen vertelden anderen hun eigen hachje te redden. Degenen die zich niet onderwierpen aan vernedering werden vermoord – bij wijze van voorbeeld om zo andere intellectuelen angst aan te jagen.

De traditionele “geleerde klasse”, het rolmodel voor sociale moraliteit, werd op deze manier uitgewist.

Mao Zedong zei:

Waar kan keizer Qin Shihuang over opscheppen? Hij vermoorde slechts 460 Confucianistische geleerden, maar wij hebben 46.000 intellectuelen vermoord. In onze onderdrukking van de contrarevolutionairen, hebben we toen niet ook contrarevolutionaire intellectuelen vermoord? Ik twistte met de pro-democratische mensen die mij ervan beschuldigden te handelen als keizer Qin Shihuang. Ik zei dat ze het verkeerd hadden. Wij hebben hem honderd keer overtroffen.[79]

Mao deed inderdaad meer dan de intellectuelen vermoorden. Hij vernietigde hun geesten en gedachtengoed.

Het creëren van een schijncultuur door het instandhouden van de uiterlijke vorm van traditie maar het vervangen van de inhoud ervan

Nadat de CCP de economische hervormingen en een opendeurpolitiek had aangenomen, renoveerde ze vele kerken en vele Boeddhistische en Taoïstische tempels. Ze organiseerde eveneens in China vele tempelbeurzen en buiten China culturele beurzen. Dit was de meest recente poging van de CCP om de resterende traditionele cultuur te gebruiken en te vernietigen. Er waren voor de CCP twee redenen om dit te doen. Aan de ene kant leidt de essentiële menselijke goedheid die nog steeds aanwezig is in de mensen en die de CCP onmogelijk kan uitroeien, tot de vernietiging van de 'Partijcultuur'. Aan de andere kant wilde de CCP traditionele cultuur gebruiken als schoonheidsbehandeling voor haar ware gezicht, en zo haar kwaadaardige aard van 'misleiding, kwaadaardigheid en geweld' verbergen.

De essentie van cultuur wordt gevormd door haar innerlijke morele betekenis, terwijl de uiterlijke vorm slechts een entertainmentwaarde heeft. De CCP herstelde de oppervlakkige, vermakende elementen van cultuur, om haar doel de moraliteit te vernietigen te camoufleren. Om het even hoeveel kunst- en kalligrafietoonstellingen de CCP georganiseerd heeft, hoeveel cultuurfestivals met draken- en leeuwendansen ze heeft opgevoerd, hoeveel eefestivals ze gehouden heeft of hoeveel klassieke architectuur ze heeft gebouwd, de Partij herstelt slechts de oppervlakkige verschijning, maar niet de essentie van de Chinese cultuur. Ondertussen promoveerde de CCP haar culturele showstukken, zowel binnen als buiten China, hoofdzakelijk met het doel haar politieke macht te behouden.

Opnieuw zijn tempels een voorbeeld. Tempels zijn bedoeld als plaatsen waar mensen zichzelf kunnen cultiveren, belletjes kunnen horen in de morgen, trommels bij het ondergaan van de zon, en Boeddha kunnen aanbidden onder brandende olielampen. Mensen in de gewone samenleving kunnen daar ook biechten en aanbidden. Cultivatie vereist een puur hart dat niets nastreeft. Een serieuze en plechtige omgeving is vereist voor biechten en aanbidding. Deze plaatsen zijn echter omgevormd tot toeristische trekpleisters voor economisch gewin. Hoeveel onder de mensen die de tempels in China tegenwoordig bezoeken zijn er werkelijk met een oprecht en respectvol hart naar de Boeddha gekomen om na te denken over hun fouten?

Het herstellen van het uiterlijk maar het vernietigen van de innerlijke betekenis van de traditionele cultuur is de tactiek die de CCP heeft toegepast om mensen te verwarren. Of het nu Boeddhisme is, andere religies, of daarvan afgeleide culturele vormen, de CCP breekt ze op deze wijze doelbewust af.

III. De Partijcultuur

Terwijl de CCP de traditionele semi-goddelijke cultuur verwoestte, bouwde ze met voortdurende politieke campagnes stilletjes haar eigen 'Partijcultuur' op. De 'Partijcultuur' heeft de oudere generatie getransformeerd, de jongere generatie vergiftigd en heeft ook een impact op kinderen gehad. Haar invloed is uitermate diep en breed geweest. Zelfs toen vele mensen probeerden de kwaadaardigheid van de CCP bloot te leggen, konden ze niets anders doen dan ongewild de manieren over te nemen die door de CCP ontwikkeld waren om goed en kwaad te beoordelen en zaken te analyseren, en het vocabulaire te gebruiken dat onvermijdelijk de stempel van de Partijcultuur in zich droeg.

De Partijcultuur erfde niet alleen de verdorvenheid van de in het buitenland geboren Marxistisch-Leninistische cultuur, maar het combineerde ook op slinkse wijze alle negatieve elementen van duizenden jaren Chinese cultuur met de gewelddadige revolutie en de filosofie van de strijd van de Partijpropaganda. Die negatieve elementen omvatten interne strijd voor macht binnen de koninklijke familie, kliekvorming om zelfzuchtige belangen na te streven, politieke oplichterij om anderen te laten lijden, vuile tactieken en samenzwering. Gedurende de laatste tientallen jaren van

de CCP's strijd om te overleven, zijn haar eigenschappen van 'misleiding, kwaadaardigheid en geweld' verrijkt, gekoesterd en verder ontwikkeld.

Tirannie en dictatuur zijn de ware aard van de Partijcultuur. Deze cultuur dient de Partij in haar politieke en klassestrijden. Vanuit vier aspecten kan men begrijpen hoe dit de 'humanistische' CCP omgeving vormt van terreur en tirannie:

Het aspect van dominantie en beheersing

A. Een cultuur van isolatie

De cultuur van de communistische partij is een geïsoleerd monopolie zonder vrijheid van gedachten, meningsuiting, vereniging of geloof. Het mechanisme van de CCP's dominantie lijkt sterk op een hydraulisch systeem, dat berust op zware druk en isolatie om haar staat van controle te behouden. Zelfs een heel klein lek kan het systeem doen bezwijken. Bijvoorbeeld, de Partij weigerde gesprekken met de studenten tijdens het '4 juni incident'[80], uit angst dat - als dit lek zou gaan opspuiten -, de arbeiders, boeren, intellectuelen en militairen ook om een dialoog zouden vragen. Het gevolg was dat China uiteindelijk naar een democratie zou zijn toegegroeid en de één-Partij dictatuur uitgedaagd zou worden. De CCP besloot daarom liever de studenten uit te moorden dan hun verzoeken in te willigen. Vandaag stelt de CCP tienduizenden 'cyberpolitieagenten' tewerk om het internet te bewaken en zij blokkeert rechtstreeks elke overzeese website waar zij niet van houdt.

B. Een cultuur van terreur

De afgelopen 55 jaar heeft de CCP terreur gebruikt om de gedachten van haar volk te onderdrukken. Zij heeft haar zwepen en slagersmessen gehanteerd om mensen te dwingen te conformeren – mensen weten nooit wanneer onvoorziene rampen hen kunnen overvallen. Het volk werd gehoorzaam omdat het in angst leefde. Voorstanders van democratie, onafhankelijke denkers, sceptici binnen het CCP-systeem en leden van diverse spirituele groeperingen zijn het doelwit geworden van moord om het publiek te waarschuwen. De Partij wil elke oppositie in de kiem smoren.

C. Een cultuur van netwerkbeheersing

De controle van de CCP op de maatschappij is allesomvattend. Er zijn huishoudregistratiesystemen, een systeem voor buurtbewonercomités en verschillende niveaus van Partijcomité structuren. Partijtakken zijn gevestigd op bedrijfsniveau. Ieder en elk dorp heeft haar eigen Partijtak. Leden van de Partij en de Communistische Jeugdliga houden regelmatig activiteiten. De CCP promoveert ook een serie slogans hieromtrent. Een paar voorbeelden zijn: "Bewaak je eigen deur en houd je eigen mensen in de gaten", "Weerhoud je mensen ervan om op te komen voor iets", "Breng het systeem vastberaden ten uitvoer om plichten op te leggen, het vervullen van plichten te garanderen, en zeker te stellen waar de verantwoordelijkheden liggen. Waak en heers strikt. Wees ernstig ten aanzien van discipline en regels en garandeer 24-uurs preventieve en onderhoudsmaatregelen", "Het 6-10 Bureau[81] zal een bewakingscomité vormen om activiteiten in iedere regio en werkeenheid met onregelmatige intervallen te inspecteren en te bewaken."

D. Een cultuur van beschuldiging

De CCP negeerde het principe van regeren door middel van de wet in een moderne maatschappij volledig en promoveert rigoureus de politiek van implicatie. Ze gebruikte haar absolute macht om familieleden te straffen van mensen die bestempeld werden als 'landheren', 'rijk', 'reactionairen', 'slechte elementen', en 'Rechtsen'. Ze stelde de 'klasse-origine' theorie voor.[82]

Vandaag de dag zal de CCP "de verantwoordelijkheid leggen bij de hoofdleidinggevend en hen publiekelijk berispen indien zij falen in hun rol om voldoende maatregelen te nemen om te voorkomen dat Falun Gong beoefenaars naar Beijing gaan om problemen te veroorzaken". "Voor

ernstige gevallen zullen disciplinaire maatregelen genomen worden.” “Als een werknemer Falun Gong beoefent, zal elk familielid ontslagen worden.” “Als een werknemer Falun Gong beoefent, zal de bonus van iedereen in het bedrijf ingehouden worden.” De CCP voerde ook een discriminerend beleid door dat kinderen classificeerde als ‘degenen die kunnen worden opgevoed en getransformeerd’. Verder classificeerde zij de ‘vijf zwarte klassen’ (landheren, rijken, reactionairen, slechte elementen, en Rechtsen). De Partij promoveerde gehoorzaamheid aan de Partij en ‘het plaatsen van rechtschapenheid boven loyaliteit aan de familie’. Systemen werden opgericht (zoals persoonlijke en organisatorische archiefsystemen en tijdelijke relocatiesystemen) om de implementatie van het beleid te verzekeren. Men werd aangemoedigd anderen te beschuldigen en te verraden en beloond voor geleverde ‘bijdragen’ aan de Partij.

Aspecten van propaganda

A. Een cultuur van één stem

Tijdens de Culturele Revolutie was China vol van slogans als “opperste instructies”, “Eén zin (van Mao) draagt het gewicht van tienduizend zinnen, elke zin is de waarheid.” Alle media werd opgedrongen lof te zingen en collectief de Partij te steunen. Waar nodig werden leiders van elk niveau van de Partij, overheid, leger, arbeiders, Jeugdliga en vrouwenorganisaties naar voren gebracht om hun steun te uiten. Iedereen moest door deze beproeving heen.

B. Een cultuur om geweld te promoten

Mao Zedong zei ooit: “Met 800 miljoen mensen, hoe kan het werken zonder strijd?” In de vervolging van Falun Gong zei Jiang Zemin: “Er staat geen straf op het doodslaan van Falun Gong beoefenaars.” De CCP bepleitte “totale oorlog”, en “de atoombom is slechts een papieren tijger... zelfs wanneer de helft van de bevolking zou sterven, zou de resterende helft het thuisland weer opnieuw opbouwen uit de ruïnes.”

C. Een cultuur die aanzet tot haat

Het wordt een fundamentele nationale politiek om “het lijden van de arme klassen niet te vergeten, en het vijandschap kordaat te herinneren in bloed en tranen.” Wreedheid tegen klassevijanden werd geprezen als zijnde een deugd. De CCP onderwees: “Bijt je vast in je haat, kauw het en slik het door. Plant de haat in je hart zodat het kan ontluiken.”[83]

D. Een cultuur van misleiding en leugens

Hier zijn een paar voorbeelden van de leugens van de CCP: “De opbrengst per *mu*[84] is meer dan tienduizend *jin*” tijdens De Grote Sprong Voorwaarts (1958), “Geen enkele persoon werd gedood op het Plein van de Hemelse Vrede” tijdens de slachting van 4 juni 1989, en “Wij hebben het SARS virus onder controle” in 2003, “Op dit moment is het de beste tijd voor mensenrechten in China” en de ‘Drie Representaties’.[85]

E. Een cultuur van hersenspoeling

Dit zijn een aantal slogans die de CCP verzong om mensen te hersenspoelen: “Er zal geen nieuw China zijn zonder de Communistische Partij”, “De kracht die onze zaak in de kern voortstuwt is de Chinese Communistische Partij, en de theoretische basis die ons denken leidt is het Marxisme-Leninisme”[86], “Behoud maximale overeenstemming met het Centrale Comité van de Partij” en “Voer het Partij bevel uit, of je het nu begrijpt of niet. Zelfs als je het niet begrijpt, voer het dan toch maar uit en je begrip zou zich moeten verdiepen tijdens het uitvoeren ervan.”

F. Een cultuur van ophemeling

“Hemel en aarde zijn groots, maar nog grootser is de goedheid van de Partij”, “Wij danken al onze successen aan de Partij”, “Ik neem de Partij als mijn moeder”, “Ik gebruik mijn leven om het

Centrale Comité van de Partij te beschermen”, “De grootse, glorieuze en correcte Partij”, “Een onverslaanbare Partij”, enzovoorts.

G. Een pretentieuze cultuur

De Partij zette modellen neer en stelde het één na het andere voorbeeld en lanceerde de ‘socialistisch ideologische en ethische voortgang’ en ‘ideologisch onderwijs’ campagnes. Uiteindelijk gingen mensen gewoon door met wat ze deden vóór de campagnes. Alle conferenties, studiesessies en ervaringsuitwisselingen zijn een ‘enthousiaste uitstalkast’ geworden en de morele standaard van de samenleving blijft met grote sprongen achteruit gaan.

Het aspect van interpersoonlijke relaties

A. Een cultuur van jaloezie

De Partij bevorderde ‘absolute gelijkheid’ zodat “iedereen die opvalt doelwit van een aanval wordt.” Mensen zijn jaloeers op degenen die grotere vaardigheden hebben en degenen die rijker zijn – het zogenaamde ‘rode ogensyndroom’.[87]

B. Een cultuur van mensen die elkaar vertrappelen

De CCP bevorderde “vechten in elkaars aangezicht en rapporteren achter elkaars rug”. Verklikken van compagnons, documenten creëren om ze erin te luizen, feiten fabriceren en hun fouten overdrijven – deze duivelse praktijken zijn gebruikt om de genegenheid voor de Partij en het verlangen om zich op te werken, te meten.

Subtiele invloeden op de interne psyche en het externe gedrag van mensen

A. Een cultuur die mensen transformeert in machines

De Partij wil dat mensen “de nimmer roestende bouten in de revolutiemachine zijn”, dat ze “het getemde gereedschap van de Partij” zijn, of “aanvallen in om het even welke richting de Partij ons dirigeert”. “De soldaten van voorzitter Mao luisteren het best naar de Partij; zij gaan waar ze ook maar nodig zijn en vestigen zich waar er ontberingen zijn.”

B. Een cultuur die goed en kwaad in verwarring brengt

Gedurende de Culturele Revolutie zou de CCP “eerder het socialistische onkruid willen dan de kapitalistische gewassen”. Tijdens de slachting van 4 juni werd het leger bevolen te schieten en te doden ‘in ruil voor 20 jaar stabiliteit’. De CCP “doet bij een ander, wat zij niet wil dat haarzelf geschiedt”.

C. Een cultuur van zelfopgelegde hersenspoeling en onvoorwaardelijke gehoorzaamheid

“Lagere rangen gehoorzamen de orders van de hogere rangen en de hele Partij gehoorzaamt het Centrale Comité van de Partij”. “Vecht meedogenloos om alle zelfzuchtige gedachten die door je geest flitsen uit te roeien”. “Ontketen een revolutie in het diepste van je ziel”. “Behoud maximale overeenstemming met het Centrale Comité van de Partij”. “Verenig de gedachten, verenig de voetsporen en verenig de orders en bevelen.”

D. Een cultuur van het waarborgen van onderdanig gedrag

“China zou in chaos zijn zonder de Communistische Partij”, “China is zo uitgestrekt. Wie anders dan de CCP kan het leiden?”, “Wanneer China uiteenvalt zou het een wereldwijde ramp zijn, dus moeten we de CCP helpen haar leiderschap in stand te houden.” Uit angst en zelfbescherming lijken de groeperingen die onderdrukt worden vaak linkser en radicaler dan de CCP zelf.

Dit zijn slechts enkele van de slogans die de CCP heeft gebruikt. Waarschijnlijk kan elke lezer verschillende soorten elementen van de Partijcultuur vinden in zijn persoonlijke ervaringen.

Mensen die de Culturele Revolutie hebben ervaren, kunnen zich misschien nog levendig de ‘model voorstelling’ van de moderne opera’s herinneren, de liederen met Mao’s woorden als tekst, en de ‘loyaliteitsdans’. Velen herinneren zich nog steeds de woorden uit de dialogen uit *Het meisje met de witte haren*[88], *Tunneloorlogsvoering*[89] en *Mijnenoorlog*. [90] Via deze literaire werken heeft de CCP het volk gehersenspoeld, hun gedachten dwangmatig gevuld met boodschappen als ‘hoe briljant en groots’ de Partij is, hoe ‘moeizaam’ de Partij heeft geworsteld tegen de vijand, welke ‘totale toewijding aan de Partij’ de Partijsoldaten hebben; hoe bereid ze zijn zichzelf voor de Partij op te offeren, en hoe dom en venijnig de vijanden zijn. Dag in dag uit injecteert de propagandamachine van de CCP met kracht de overtuigingen die zij vereist, in ieder individu. Als men vandaag de dag terugkijkt op ‘het epische gedicht’ *Het Oosten is rood*, zal men zich realiseren dat het complete thema en stijl van de show draaien om ‘moord, moord en nog eens moord’.

Tegelijkertijd heeft de CCP haar eigen manieren van redevoering en conversatie gecreëerd, zoals beledigende taal tijdens massale besprekingen, de vleiende woorden om de Partij te loven, en de banale officiële formaliteiten gelijkaardig aan het ‘Achtjarige Essay’.[91] Mensen spreken onbewust volgens denkpatronen die het concept van ‘klassestrijd’ promoten en ‘de Partij verheerlijken’, en gebruiken autoritaire taal in plaats van kalme en rationele redenering. De CCP misbruikt ook de religieuze woordenschat en verdraait de inhoud van die termen.

Bedrog ligt één stap voorbij de waarheid. De CCP’s Partijcultuur misbruikt tot een bepaalde hoogte ook de traditionele moraliteit. Bijvoorbeeld, traditionele cultuur waardeert ‘trouw’, dat doet de CCP ook. Wat het echter promoot is ‘trouw en eerlijkheid aan de Partij’. De traditionele cultuur benadrukt ‘loyaliteit aan (voor-)ouders’. De CCP kan mensen gevangen zetten als ze niet zorgen voor hun ouders, maar de echte reden is dat deze ouders anders een ‘last’ zouden worden voor de overheid. Wanneer het de Partij uitkomt, wordt van de kinderen geeist dat ze duidelijke scheidingslijnen trekken tussen henzelf en hun ouders. De traditionele cultuur benadrukt ‘loyaliteit’. Desalniettemin, “het volk is van superieur belang; de natie komt daarna, en op de laatste plaats komt de heerser.” De ‘loyaliteit’ die de CCP prefereert is ‘blinde toewijding’ – in die mate, dat van mensen geeist wordt de CCP onvoorwaardelijk te geloven en haar te gehoorzamen zonder vragen te stellen.

De woorden die de CCP gebruikt zijn vaak misleidend. Bijvoorbeeld, zij noemde de burgeroorlog tussen de Kuomintang en de Communisten de ‘Bevrijdigingsoorlog’, alsof er toen mensen ‘bevrijd’ werden van de onderdrukking. De CCP noemde de periode na 1949 ‘na het stichten van de natie’, terwijl China in werkelijkheid reeds lang daarvoor bestond. De CCP stichtte enkel een nieuw politiek regime. De drie jaar lange Grote Hongersnood[92] werd ‘drie jaren van natuurlijke rampen’ genoemd, terwijl het in feite helemaal geen natuurramp was, maar volledig door mensen was veroorzaakt. Echter, bij het horen van deze dagelijks gebruikte woorden worden mensen er ongemerkt door beïnvloed en accepteren ze onbewust de ideologieën die de CCP hen wilde inprenten.

In de traditionele cultuur wordt muziek gezien als een manier om de menselijke verlangens te beteugelen. In het *Boek van Song (Yue Shu)*, volume 24 van *The Records of the Historian (Shi Ji)*, zei Sima Qian[93] (145–85 v. Chr.) dat de natuur van de mens vreedzaam is; gewaarwording van externe zaken raken iemands emoties en doen, op basis van iemands karakter en wijsheid, het sentiment van liefde en haat oplaaien. Wanneer deze sentimenten niet beteugeld worden, zal men verleid worden door eindeloze externe verlokkingen en - gedreven door interne sentimenten - vele slechte daden verrichten. Zodoende, zei Sima Qian, gebruikten de keizers uit het verleden rituelen en muziek om het volk in goede banen te leiden. De liederen zouden “vrolijk maar niet obscene moeten zijn, droevig maar niet verontrustend.” Ze zouden gevoelens en verlangens moeten uitdrukken, maar wel de beheersing over deze sentimenten moeten behouden. Confucius zei in *De Analecta*: “De driehonderd verzen van *De Odes* (een van de zes klassiekers samengesteld en bewerkt door Confucius) kunnen opgesomd worden in één enkele zin: ‘Denk aan geen kwaad.’”

Zoiets moois als muziek werd door de CCP echter gebruikt als een methode om het volk te hersenspoelen. Lieder en “Socialisme is goed”, “Er zou geen nieuw China zijn zonder de Communistische Partij” en vele anderen worden van de kleuterklas tot aan de universiteit gezongen. Door het zingen van deze liederen hebben mensen onbewust de betekenissen van de songteksten geaccepteerd. Verder roofde de CCP de melodie van de meest melodieuze volksliederen en verving ze de originele teksten door teksten die het lof van de Partij bezongen. Dit diende zowel om de traditionele cultuur te vernietigen, als om de Partij aan te prijzen.

In *Talks at the Yan'an Forum on Literature and Art*[94] – een van de klassieke CCP-documenten – riep Mao de culturele inspanningen en het leger uit tot de twee voornaamste ‘strijdfronten’. Het document stelde dat het niet enkel voldoende was een gewapend leger te hebben; een ‘leger van literaire kunsten’ was tevens nodig. Het stipuleerde tevens dat “de literaire kunsten de politiek zouden moeten dienen” en dat “de literaire kunsten van de proletarische klasse de tandwielen en schroeven van de revolutiemachine zijn.” Een complete Partijcultuur werd hieruit ontwikkeld met atheïsme en klassestrijd als kern. Dit systeem gaat volledig tegen traditionele cultuur in.

De Partijcultuur heeft inderdaad een aanzienlijke bijdrage geleverd aan de CCP’s macht en controle over de samenleving. Net zoals haar leger, gevangenis en politiemacht, is ook de Partijcultuur een machine van geweld, één die een andere vorm van wreedheid levert – ‘culturele wreedheid’. door 5000 jaar aan traditionele cultuur te vernietigen, heeft deze culturele wreedheid de wil van het volk doen verminderen en de saamenhorigheid van de Chinese nationaliteit ondermijnd.

Vandaag de dag zijn vele Chinezen volledig onwetend over de essentie van hun traditionele cultuur. Sommigen stellen 50 jaar Partijcultuur zelfs gelijk aan 5000 jaar traditionele Chinese cultuur. Dit is een droevige constatering voor het Chinese volk. Velen realiseren zich niet dat hun aversie voor de zogenaamde traditionele cultuur, in feite een afkeer voor de Partijcultuur van de CCP is, en niet van de werkelijke traditionele cultuur van China.

Velen hopen het huidige Chinese systeem te vervangen door een westers democratisch systeem. In werkelijkheid is de westerse democratie ook gestoeld op een culturele basis, met name op het Christendom, dat stelt dat ‘iedereen gelijk is in de ogen van God’, en zo de menselijke natuur en eigen keuzes respecteert. Hoe kan de heerszuchtige, onmenselijke Partijcultuur van de CCP gebruikt worden als basis voor een democratisch systeem volgens westerse stijl?

Besluit

China begon in de Song Dynastie (960–1279 n. Chr.) af te wijken van haar traditionele cultuur. Die cultuur heeft sindsdien een constant verval ervaren. Na de ‘Vier Mei Beweging’ van 1919[95] probeerden sommige intellectuelen, die ingesteld waren op snel succes en directe winst, een pad te vinden voor China door af te dwalen van de traditionele cultuur naar de westerse beschaving. Conflicten en veranderingen in het culturele domein bleven echter een punt van academische twist zonder de bemoeienis van staatspartijen. Toen de CCP echter ontstond, bracht zij culturele conflicten naar het niveau van een strijd op leven en dood voor de Partij. De CCP begon een directe aanval uit te voeren op de traditionele cultuur, waarbij zowel gebruik gemaakt werd van vernietigende middelen als van indirect misbruik in de vorm van het ‘aanvaarden van het afval en verwerpen van de essentie’.

De vernietiging van de nationale cultuur maakte deel uit van het oprichten van de ‘Partijcultuur’. De CCP ontwrichtte het menselijk geweten en het morele oordeel en zette daarmee het volk ertoe aan om de traditionele cultuur de rug toe te keren. Als een nationale cultuur volledig is verwoest, zal de essentie van een land daarmee verdwijnen en zal alleen een lege naam voor het land achterblijven. Dit is geen overdreven waarschuwing.

Tegelijkertijd heeft de vernietiging van de traditionele cultuur ons onverwacht fysieke schade toegebracht.

De traditionele cultuur hecht waarde aan de eenheid tussen de mens en de hemel en een harmonieuze samenleving tussen de mens en de natuur. De CCP heeft verklaard eindeloze vreugde te hebben in het 'strijden met hemel en aarde'. Deze cultuur van de CCP heeft direct geleid tot ernstig verval van de natuurlijke omgeving die China nu plaagt. Neem de watervoorraden als een voorbeeld. Terwijl het Chinese volk de traditionele waarde van "een man van adel waardeert weelde, maar zijn fortuin vergaart hij op eerlijke wijze" verworpen heeft, heeft het het milieu moedwillig geplunderd en vervuild. Op dit moment is meer dan 75% van de 50.000 kilometers aan rivieren in China ongeschikt als natuurlijke omgeving voor vissen. Meer dan één derde van de grondwaterreserves was al meer dan een decennium geleden vervuild en de situatie verslechtert nog steeds. Een vreemdsoortig incident deed zich voor bij de Huaihe rivier: een klein kind was er aan het spelen in de met olie vervuilde rivier en veroorzaakte een vonk, die bij het raken van de oppervlakte van de rivier een vlam deed ontsteken van wel vijf meter hoog. Met het opstijgen van het vuur werden meer dan 10 wilgen in de directe omgeving in de as gezet.[96] Men kan gemakkelijk inzien dat het onmogelijk is voor mensen die zulk water drinken om geen kanker of andere vreemde ziektes op te lopen. Andere milieuproblemen zoals woestijnvorming en bodemverzilting in het noordwesten van China en industriële vervuiling in groeigebieden, zijn allemaal gerelateerd aan het verlies van respect voor de natuur.

Traditionele cultuur respecteert het leven. De CCP benadrukt dat 'opstand te rechtvaardigen is' en 'strijden tegen menselijke wezens vol vreugde is'. In naam van de revolutie kon de Partij tientallen miljoenen mensen vermoorden en uithongeren. Dit heeft ertoe geleid dat mensen het leven minder zijn gaan waarderen, wat vervolgens het verspreiden van namaak- en giftige producten op de markt aanmoedigt. In de stad Fuyang in de provincie Anhui bijvoorbeeld, ontwikkelden vele gezonde baby's gedurende hun borstvoedingsperiode korte ledematen, dunne en zwakke lichaampjes en vergrote hoofden. Acht baby's stierven aan deze vreemde kwaal. Na onderzoek werd ontdekt dat de ziekte veroorzaakt was door een giftig melkpoeder dat door een kille en gretige producent geproduceerd was. Sommige mensen voeren krabben, slangen en schildpadden met hormonen en antibiotica, mengen industriële alcohol met consumptiewijn, polijsten rijst met industriële olieën en maken brood wit door middel van industriële bleekmiddelen. Acht jaar lang produceerde een fabriek in de provincie Henan iedere maand duizenden tonnen aan bakolie door gebruik te maken van materialen die kankerverwekkende stoffen bevatten zoals afvalolie, olie gefilterd uit maaltijdstrepsjes, of afgedankte klei die residu-olie bevatte. Het produceren van giftig voedsel is noch een lokaal noch een beperkt verschijnsel; het is gemeengoed door heel China. Dit heeft alles te maken met een doelbewust streven naar materiële verrijking dat voortkomt uit de vernietiging van cultuur en een daaruit voortvloeiend verval van menselijke moraliteit.

In tegenstelling tot het absolute monopolie en de exclusiviteit van de Partijcultuur, heeft de traditionele cultuur een geweldige integratiecapaciteit. Gedurende de voortvarende Tang Dynastie bestonden Boeddhistische leringen, Christendom en andere westerse religies harmonieus naast elkaar met Taoïstische en Confucianistische gedachten. Authentieke traditionele Chinese cultuur zou een open en tolerante houding naar de moderne westerse beschaving gehouden hebben. De vier 'tijgers' van Azië (Singapore, Taiwan, Zuid-Korea en Hongkong) hebben een 'Nieuwe Confucianistische' culturele identiteit gecreëerd. Hun rijzende economieën hebben bewezen dat traditionele cultuur geen belemmering vormt voor sociale ontwikkeling.

Tegelijkertijd meet de authentieke traditionele cultuur de kwaliteit van het leven af op basis van innerlijk geluk in plaats van extern materieel comfort. "Ik zou liever niemand hebben die me achter mijn rug om beschuldigt, dan iemand die me openlijk prijst; ik zou liever vrede in mijn geest hebben dan comfort in mijn lichaam." [97] Tao Yuanming [98] (365–427 n. Chr.) leefde in armoede maar hield er een vreugdevol karakter op na en vermaakte zich met het "plukken van asters onder de Oostelijke schutting, starend naar het Zuidelijke Gebergte in de verte".

Cultuur biedt geen antwoorden op vragen hoe de industriële productie uit te breiden of welke sociale systemen te adopteren. Het speelt eerder een belangrijke rol door het bieden van morele leiding en beheersing. Het ware herstel van de traditionele cultuur betekent het herwinnen van nederigheid ten opzichte van van hemel, aarde en natuur, van respect voor het leven en ontzag voor God. Het zal de mensheid toestaan samen te leven met hemel en aarde en van een door de hemel geschonken hoge leeftijd te genieten.

Voetnoten

- [1] Pangu was het eerste levende wezen en de schepper van alles volgens de Chinese mythologie.
- [2] Nüwa was de moedergodin die de mensheid schiep in de Chinese mythologie.
- [3] Shennong (letterlijk “De Hemelse Boer”) is een legendarische figuur in de Chinese mythologie die zo’n 5000 jaar geleden leefde. Hij leerde de mensen het concept van agricultuur. Men zegt tevens dat hij zijn leven geriskeerd zou hebben om honderden medicinale (en giftige) kruiden en diverse planten te identificeren, wat cruciaal was voor de ontwikkeling van de traditionele Chinese geneeskunde.
- [4] Cangjie of Cang Jie is een legendarische figuur uit het oude China, waarvan gezegd wordt dat hij de officiële historicus van de Gele Keizer was en de uitvinder van Chinese karakters. De Cangjie methode voor de invoer van Chinese karakters op een computer is naar hem vernoemd.
- [5] Uit *Dao De Jing* (ook *Tao-Te Ching*), een van de belangrijkste werken uit het Taoïsme, geschreven door Lao Zi (ook bekend als Lao Tze, Li Er of Li Dan).
- [6] Openingswoorden uit *The Great Learning* van Confucius.
- [7] Uit *The Records of the Historian (Shi Ji*, ook vertaald als *The Grand Scribe’s Record*) door Sima Qian (145–85 v. Chr.), die de eerste belangrijke Chinese geschiedkundige was. Het documenteert de geschiedenis van China en haar buurlanden vanaf de oudheid tot aan zijn eigen tijd. Het patroon van Sima Qian’s geschiedkundige werk was uniek en diende als model voor de officiële standaardhistories van de keizerlijke dynastieën voor de volgende 2000 jaren.
- [8] Uit *De Analecta* van Confucius.
- [9] Idem.
- [10] Idem.
- [11] Confucius zei in *The Great Learning*: “Als hun persoonlijkheid wordt gecultiveerd, worden hun families gereguleerd. Als hun families gereguleerd worden, worden hun staten juist geregeerd. Als hun staten juist geregeerd worden, wordt het hele koninkrijk vredig en gelukkig gemaakt.”
- [12] Dong Zhongshu (ca. 179–104 v. Chr.), een Confucianistische denker uit de Han Dynastie, zei in de verhandeling *Drie manieren om mensen met de hemel te harmoniseren (Tian Ren San Ce)*: “Als de hemel behouden blijft, zal de Tao niet veranderen.”
- [13] *De reis naar het Westen*, in het Westen bekend als de *Apenkoning*, geschreven door Wu Cheng’en (1506–1582), is één van de beroemde klassieke Chinese romans. Het is gebaseerd op een waar gebeurd verhaal van een bekende Chinese monnik uit de Tang dynastie, Xuan Zang (602–664), die te voet reisde naar wat nu India is, de geboorteplaats van het Boeddhisme, om naar de Soetra’s te zoeken. In de roman arrangeerde de Boeddha dat de Apenkoning, Pigsy en Sandy discipelen zouden worden van Xuan Zang en hem zouden begeleiden naar het Westen om de Soetra’s te verkrijgen. Zij trotseerden 81 gevaren en rampen voor zij uiteindelijk in het Westen arriveerden en een ware vruchtstatus verwierven.
- [14] *De droom van de rode kamer (Hung Lou Meng)* is geschreven door Xao Xueqin (of Tsao Hsueh-Chin) (1715–1763) in de Qing Dynastie. Het is een tragisch liefdesverhaal dat zich afspeelt in de achtergrond van het verval van een aristocratische familie. Met dit centraal thema ontvouwt de roman zich door een snel bewegend panorama van sociale geschiedenis. Het paradeert tevens een herdenkingswaardige en duizelingwekkende cast aan personages, met de belangrijkste Jia Baoyu en Lin Daiyu. Haar uitgebreide en uiterst nauwgezette

structuur samen met haar literaire verdiensten in de vorm van hoogstaande taal, maken het een universeel erkend meesterwerk en een belichaming van de klassieke romankunst in China.

- [15] *De rovers van de waterkant*, één van China's grote klassieke romans, geschreven in de veertiende eeuw door Shi Nai'an. De roman beschrijft hoe 108 mannen en vrouwen zich verenigen en de rovers van de waterkant worden
- [16] *Drie Koninkrijken*, een van de meest bekende Chinese klassieke romans geschreven door Luo Guanzhong (1330–1400), gebaseerd op de geschiedenis van de periode der Drie Koninkrijken (220 n. Chr. – 280 n. Chr.). De roman beschrijft de gecompliceerde en intense strijd voor de troon onder drie machtige politieke krachten, Liu Bei, Cao Cao en Sun Quan, en richt zich op diverse grote talenten en onverschrokken strategieën in die periode.
- [17] *The Romance of the Eastern Zhou* is een roman oorspronkelijk geschreven door Yu Shaoyu tijdens de Ming Dynastie, gereviseerd en herschreven door Feng Menglong aan het eind van de Ming Dynastie, en verder gereviseerd door Cai Yuanfang in de Qing Dynastie. De roman beschrijft een geschiedenis van meer dan 500 jaar gedurende het Tijdperk van de Lente en de Herfst (770–476 v. Chr.) en de Periode der Strijdende Rijken (475–221 v. Chr.).
- [18] *The Complete Story of Yue Fei* is geschreven door Qian Cai in de Qing Dynastie. Het beschrijft het leven van Yue Fei (1103–1142) uit de zuidelijke Song Dynastie, één van de meest bekende generaals en patriottische helden uit de Chinese geschiedenis. Generaal Yue Fei onderscheidde zichzelf in veldslagen tegen noordelijke indringers uit de natie Jin. Hij werd in de val gelokt voor misdaden die hij niet begaan had, naar de gevangenis gestuurd en geëxecuteerd, terwijl premier Qin Hui probeerde de oorlogspartij te elimineren. Yue Fei werd later verschoond van de valselijke beschuldigingen en er werd een tempel ter zijner nagedachtenis gebouwd. Vier gietijzeren beelden werden voor zijn grafombe gemaakt. Met de borst ontbloot en de handen op de rug gebonden en geknield, vertegenwoordigen ze de personen die verantwoordelijk waren voor Yue Fei's moord. Yue Fei is een rolmodel geworden in de Chinese cultuur voor trouw aan het land.
- [19] Dit citaat komt uit *Abstract of Collected Taoist Scriptures (Dao Cang Ji Yao)*, samengesteld tijdens de Qing Dynastie.
- [20] zie [8].
- [21] Uit Mao's toespraak tijdens de Achtste Zitting van de Tiende Plenaire Vergadering van de CCP.
- [22] Mao's originele woorden in het Chinees gebruikten een woordspeling: "Ik ben als een monnik die een paraplu vasthoudt – geen Tao (of Fa, woordspeling voor "haar") noch hemel (woordspeling voor "lucht")."
- [23] Jie is de naam van de laatste heerser van de Xia Dynastie (ca. 21–16 v. Chr.), en Zhou is de naam van de laatste heerser van de Shang Dynastie (ca. 16–11 v. Chr.). Beiden staan bekend als despoten.
- [24] Wen Tianxiang (1236–1283 n. Chr.), een militaire bevelhebber die vocht tegen de Mongoolse troepen om de integriteit van de zuidelijke Song Dynastie te beschermen. Hij werd gedood op 9 januari 1283 voor het weigeren zich over te geven aan de Mongolen na te zijn gevangengenomen.
- [25] Uit *Mencius*.
- [26] Van een zeer bekend gezegde door Mencius: "Leven, mijn verlangen; gerechtigheid, eveneens mijn verlangen. Wanneer ik niet beiden tegelijkertijd kan hebben, zal ik gerechtigheid bewaken ten koste van mijn leven."
- [27] Uit het Communistische Internationale volkslied. De Chinese vertaling betekent letterlijk: "Er is nooit een redder geweest, en we vallen ook niet terug op God; om menselijk geluk te creëren, bouwen we volledig op onszelf."
- [28] Keizer Taiwu van de noordelijke Wei Dynastie, alias Tua Tao (424–452 n. Chr.).
- [29] Keizer Wuzong van de Tang Dynastie, alias Li Yan (840–846 n. Chr.).
- [30] Keizer Wu van de noordelijke Zhou Dynastie, alias Yu Yong (561–579 n. Chr.).
- [31] Keizer Shizong van de late Zhou Dynastie, alias Chairong (954–959 n. Chr.).
- [32] De campagne van de 'verwerping van de vier oudheden' vond plaats gedurende de Culturele Revolutie in China in de late jaren 1960. In augustus 1966 verklaarde de Rode Garde 'de

- oorlog aan de oude wereld’ en spoorde aan om alle ‘oude ideeën, oude cultuur, oude gebruiken en oude gewoontes’ te vernietigen, inclusief kapperswinkels, kleermakerijen, fotowinkels, boekwinkels, enzovoort, zonder ook maar enige uitzondering.
- [33] De ‘Tempel van het Witte Paard’, het eerste Boeddhistische klooster in China, gebouwd in 68 n. Chr., het elfde jaar van Yong Ping in de Oostelijke Han Dynastie (25–220 n. Chr.).
- [34] In de Dai taal wordt het Beiye geschrift uitgesproken als Tanlan. Beiye is een subtropische plant die behoort tot de familie van de palm. Het is een hoge soort boom met dikke bladeren, die motbestendig zijn en erg langzaam uitdrogen. In oude tijden, toen het papier nog niet uitgevonden was, drukten de voorouders van de Dai brieven of artikelen op de bladeren. De letters die op de bladeren gekerfd zijn, worden de Beiye correspondentie genoemd en het geschrift dat er op staat, Tanlan (Beiye geschrift).
- [35] Xiangshan Park, ook het Park met Geurige Heuvels genoemd, ligt 28 kilometer ten noordwesten van het centrum van Beijing. Het was oorspronkelijk opgezet in 1186 tijdens de Jin Dynastie en was een zomerverblijf voor de keizerlijke families gedurende de Yuan, Ming en Qing dynastieën.
- [36] Uit *How Many Cultural Relics Were Committed To Flames* door Ding Shu.
- [37] De Rode Garde verwijst naar burgers die de Culturele Revolutie aan de frontlines implementeerden. De meesten waren jongeren in hun mid-tienerjaren.
- [38] Het Zomerpaleis, gesitueerd op 15 kilometer van Beijing, is de best behouden koninklijke tuin in China, met een geschiedenis van meer dan 800 jaar.
- [39] De Louguan Tempel is een bekend Taoïstisch altaar in China. Het werd geëerd als ‘het eerste land van de gezegenden onder de hemel’. De tempel is gesitueerd op een helling ten noorden van het Zhongnan gebergte, 15 kilometer ten zuiden van Zhouzhi County en 70 kilometer van Xi’an.
- [40] ‘Li’ is een Chinese lengtemaat (1 *li* is ongeveer 0,5 kilometer).
- [41] Keizer Gaozu van de Tang Dynastie, alias Li Yuan (618–626 n. Chr.) was de eerste keizer van de Tang Dynastie.
- [42] Volkscommunes (Renmin Gongshe) waren formeel de hoogste van drie administratieve niveaus in de landelijke gebieden in de Volksrepubliek China in de periode van 1958 tot omstreeks 1982. De communes hadden overheids-, politieke en economische functies. Ze waren de grootste collectieve eenheden en waren verder onderverdeeld in productiebrigades en productieteams. Na 1982 werden ze vervangen door stadsgebieden.
- [43] zie [36].
- [44] Men beweert dat de *Mahayana Mahaparinirvana Soetra* de laatste Mahayana Soetra van Boeddha is, overgeleverd op de laatste dag van zijn aardse leven. Deze soetra zou de hoogste waarheid van alle Mahayana soetra’s te bevatten.
- [45] Uit Taisho Tripitaka, vol. T01, nr. 7, *Mahayana Mahaparinirvana Soetra*. Voorlopige vertaling.
- [46] Uit *The Theory and Practice of the Chinese Communist Party’s Suppression of Religions* door Bai Zhi. Zie: <http://www.dajiyuan.com/gb/3/4/15/n300731.htm> (in het Chinees).
- [47] ‘Mukti’ betekent “Eerste Dharma” of “Wetsonderwijs of –overdracht”. Mukti kan ook vertaald worden als “verliezen, loslaten, bevrijding, emancipatie; ontsnappen aan bindingen en het verkrijgen van vrijheid, vrijheid van transmigratie, van karma, van illusie, van lijden”; het staat voor Nirvana en ook de vrijheid verworven in Dhyana (meditatie). Het is het ontsnappen aan Samsara (reïncarnatie).
- [48] Nirvana staat in het Boeddhisme en Hindoeïsme voor een staat van gelukzalige vrede en harmonie voorbij het lijden en de passies van het individuele bestaan; een staat van één zijn met de eeuwig voortlevende ziel.
- [49] Gedurende de campagne ‘onderdrukking van de contrarevolutionairen’ in 1951 werden de ‘contrarevolutionairen’, waaronder criminelen, lokale beulen, spionnen, voormalige leden van de Kuomintang (KMT) en religieuze groeperingen. Volgens officiële publicaties van de CCP waren rond 1952 meer dan 2 miljoen mensen geëxecuteerd; de echte aantallen kunnen zelfs nog hoger liggen.

- [50] De ‘Oorlog om weerstand te bieden aan de V.S. agressie en hulp te bieden aan Korea’, zoals de CCP het noemde, brak uit in 1950. Het staat in de Westerse wereld algemeen bekend als de ‘Koreaanse Oorlog’.
- [51] Wu Yaozong (1893–1975 n. Chr.) en anderen publiceerden in 1950 het zogenaamde manifest “Middelen voor het Chinese Christendom om bij te dragen aan de constructie van het Nieuwe China”, ook wel ‘Innovatiemanifest van de Drie-Zelf’ genoemd, en stichtten later de ‘Drie-Zelf Kerk’.
- [52] De Grote Hal van het Volk, gebouwd in 1959, is gesitueerd aan de westzijde van het Plein van de Hemelse Vrede. Het is een ontmoetingsplaats voor het Nationale Volkscongres van China.
- [53] zie [46].
- [54] Het Kesa-kleed is de pij of toog van een monnik.
- [55] Zhang Bojun (1895–1969) was een van de stichters van de ‘Chinese Democratische Liga’, een democratische partij in China. Hij werd door Mao Zedong in 1957 geclassificeerd als ‘Rechtse Nr. 1’ en hij was één van de weinige ‘Rechtsen’ die niet in ere hersteld werden na de Culturele Revolutie.
- [56] Keizer Huizong van de Song Dynastie, alias Zhao Ji (1100–1126 n. Chr.).
- [57] Su Dongpo (1036–1101 n. Chr.), een bekende Chinese dichter en schrijver uit de Song Dynastie. Een van de ‘Acht grote prozameesters van de Tang en Song Dynastieën’.
- [58] Wen Zhengming (1470–1559 n. Chr.), Chinese schilder uit de Ming Dynastie.
- [59] Tang Bohu (1470–1523) vermaarde Chinese geleerde, schilder en dichter uit de Ming Dynastie.
- [60] ‘Jin’ is een Chinese gewichtseenheid. 1 jin = 0,5 kg.
- [61] zie [36].
- [62] Uit een gedicht van Meng Haoran (689–740 n. Chr.), die een bekende dichter was uit de Tang Dynastie.
- [63] Wang Xi Zhi (321–379 n. Chr.), de meest bekende kalligraaf uit de Chinese geschiedenis, uit de Tang Dynastie.
- [64] De originele Lan Ting proloog, verondersteld geschreven te zijn door Wang Xi Zhi op de piek van zijn kalligrafie carrière (51 jaar oud, 353 n. Chr.), is universeel erkend als het meest belangrijke kalligrafiewerk in de geschiedenis van Chinese kalligrafie.
- [65] Wu Cheng’en (1506–1582 n. Chr.), Chinese romanschrijver en dichter uit de Ming Dynastie, auteur van *De reis naar het Westen*, één van de vier meest bekende Chinese romans.
- [66] Wu Jingzi (1701–1754 n. Chr.), een elegante schrijver uit de Qing Dynastie, auteur van *De geleerden* (Rulin Waishi, ook bekend als *Onofficiële geschiedenis van de geleerden*).
- [67] Een proza geschreven door Ouyang Xiu (1007–1072 n. Chr.), één van de ‘Acht grote prozameesters van de Tang en Song Dynastieën’.
- [68] Alternatieve naam voor de Rode Garde.
- [69] De Yongle encyclopedie (Yongle Dadian) werd opgesteld in opdracht van keizer Yongle van de Ming Dynastie in 1403. Het wordt beschouwd als ’s werelds vroegste en grootste encyclopedie. Tweeduizend geleerden werkten aan het project en namen 8000 teksten op uit oude tijden tot aan de vroege Ming Dynastie. De encyclopedie die in 1408 voltooid werd, omvatte meer dan 22.000 manuscripten die wel 40 kubieke meter plaats in beslag namen.
- [70] Lin Biao (1907–1971), een van de hooggeplaatste leiders van de CCP, diende onder Mao Zedong als lid het Politbureau van China, als vice-voorzitter (1958) en als minister van het Ministerie van Defensie (1959). Lin wordt algemeen gezien als de architect achter China’s Culturele Revolutie. Lin werd aangewezen als opvolger van Mao, maar hij viel uit de gratie van de Partij in 1970. Volgens bepaalde geruchten zou hij betrokken geweest zijn in de voorbereidingen van een coup. Omdat hij zijn val zag aankomen, probeerde hij naar de U.S.S.R. te vluchten toen dit vermeende plot ‘ontdekt’ werd. Gedurende zijn poging om van gerechtelijke vervolging te ontsnappen, stortte zijn vliegtuig in Mongolië neer en vond hij de dood.
- [71] ‘Liang Xiao’ vertegenwoordigt een groep van aangewezen schrijvers, onder wie Zhou Yiliang, wiens betrokkenheid in de schrijversgroep hem een anonieme letter van een oude vriend opleverde die verwees naar ‘het extreme van schaamteloosheid’.

- [72] Keizer Qin Shi Huang (259–210 v. Chr.), alias Ying Zheng, was de eerste keizer in de geschiedenis van het verenigd China. Hij standaardiseerde juridische codes, geschreven taal, valuta, gewichten en maten, en gaf opdracht de Chinese Muur te bouwen. Al deze schatten hadden een grote en diepe invloed op de Chinese geschiedenis en cultuur. Hij gaf opdracht boeken uit diverse scholen te verbranden, waaronder die uit het Confucianisme en Taoïsme, en gaf ooit opdracht 460 Confucianistische geleerden levend te verbranden. Deze gebeurtenissen werden later in de geschiedenis vastgelegd als ‘het verbranden van de boeken en begraven van Confucianistische geleerden’. Hij bouwde een gigantisch mausoleum voor zichzelf en het Terracotta leger van het graf van Keizer Qin werd bekend als het Achtste Wereldwonder.
- [73] Uit *The Writings of Mao Zedong 1949–1976*, vol. 2.
- [74] Uit *Mao’s Rectify the Party’s Style of Work* (1942).
- [75] Uit *Mao’s Talks at the Yan’an Forum on Literature and Art* (1942).
- [76] Wu Xun (1838–1896 n. Chr.), oorspronkelijk Wu Qi, werd geboren in Tangyi, Shandong. Zijn familie was aan lager wal geraakt nadat hij op jonge leeftijd zijn vader verloor. Hij moest om voedsel bedelen om zijn moeder te kunnen voeden en werd zo bekend als de bedelaar van ouderlijke trouw. Nadat zijn moeder overleden was, werd bedelen zijn enige manier om in zijn levensonderhoud te voorzien. Hij leidde gratis scholen met het geld dat hij met bedelen verworven had.
- [77] Hu Feng (1902–1985), geleerde en literair criticus, ging in tegen het dogmatische literatuurbeleid van de CCP. Hij werd in 1955 uit de Partij verbannen en tot 14 jaar gevangenisstraf veroordeeld.
- [78] Uit *Selected Works of Mao Zedong*, vol. 5, “De dingen beginnen te veranderen” (1957).
- [79] Uit *Oriental Culture*, Qian Bocheng, vierde editie (2000).
- [80] De studentenopstand vond plaats van 15 april tot 4 juni 1989 en werd georganiseerd door universiteitsstudenten die democratische hervormingen in China bepleitten. De opstand werd bloedig onderdrukt door het Volksbevrijdingsleger, en wordt in de internationale gemeenschap de slachting op het Plein van de Hemelse Vrede in Beijing genoemd, of kortweg de slachting van 4 juni.
- [81] Een agentschap speciaal opgericht om Falun Gong te vervolgen, met absolute macht over elk administratief niveau van de Partij en alle andere politieke en juridische systemen.
- [82] De ‘klasse-origine’ (of bloedlijn, of stamboom) theorie beweert dat iemand’s natuur bepaald wordt door de klasse van de familie waarin hij geboren is.
- [83] Uit het moderne operalied *Legende van de Rode Lampion*, een populair officieel ‘modeltoneel’ ontwikkeld tijdens de Culturele Revolutie (1966–1976).
- [84] ‘*Mu*’ is een Chinese eenheid om een oppervlakte uit te drukken. 1 *mu* = 6,7 are.
- [85] De ‘Drie Representaties’ doken voor het eerst op in een speech van Jiang Zemin in februari 2000. Volgens deze doctrine dient de Partij altijd een representatie te zijn van de ontwikkelingstrend van China’s geavanceerde productieve krachten, van de oriëntatie van China’s geavanceerde cultuur, en van de fundamentele belangen van de allergrootste meerderheid van de Chinese bevolking.
- [86] Openingsrede voor de Eerste Zitting van het Eerste Nationale Volkscongres van de Volksrepubliek China (15 september 1954).
- [87] Het ‘rode ogensyndroom’, equivalent van de westerse uitdrukking ‘groen-ogig’, wordt gebruikt om een persoon te beschrijven die, wanneer hij ziet dat andere mensen het beter doen dan hem, zich oncomfortabel en verongelijkt voelt, en denkt dat hij degene is die het beter zou moeten doen.
- [88] De Chinese volkslegende, *Het meisje met de witte haren*, is het verhaal van een vrouwelijke onsterfelijke die in een grot leefde en supernormale vermogens bezat om deugd te belonen en ontucht te straffen, het rechtschapene te ondersteunen en het kwaad in toom te houden. In het ‘moderne’ Chinese drama, opera en ballet werd ze echter beschreven als een meisje dat werd gedwongen in een grot te vluchten nadat haar vader was doodgeslagen omdat hij had geweigerd haar uit te huwelijken aan een oude landheer. Ze kreeg wit haar door gebrek aan

voeding. Dit werd één van de meeste bekende ‘moderne’ drama’s in China en zette aan tot klassehaat tegen de landheren.

- [89] *Tunneloorlogsvoering (Didao Zhan)*, een zwart-wit film uit 1965 waarin de CCP beweert dat haar guerrilla’s in centraal China de Japanse indringers bestreden via verschillende ondergrondse tunnels in de jaren 1940.
- [90] *Mijnenoorlog (Dilei Zhan)*, een zwart-wit film uit 1962 waarin de CCP beweert dat haar guerrilla’s in de provincie Hebei in de jaren 1940 tegen Japanse indringers vochten met zelfgemaakte mijnen.
- [91] Dit achtdelige essay is een literaire compositie verplicht voor de examens van de keizerlijke civiele diensten, bekend door haar starre vorm en gebrek aan ideeën.
- [92] De Grote Hongersnood van 1959–1961 in China. De grootste hongersnood in de menselijke geschiedenis. Geschatte aantallen van ‘abnormale sterfgevallen’ tijdens de hongersnood variëren van 18 tot 43 miljoen.
- [93] Zie [7].
- [94] Door Mao Zedong (1942).
- [95] De ‘Vier Mei Beweging’ was de eerste massabeweging in de moderne Chinese geschiedenis en begon op 4 mei 1919.
- [96] Uit *Warning of the Huaihe River*, Chen Guili, (1995).
- [97] Argil is een soort klei gebruikt in het productieproces van slaolie om de kleur te vervagen.
- [98] Uit *Prologue to See Li Yuan Return to Pangu*, door Han Yu (768–824 n. Chr.), één van de ‘Acht grote prozameesters van de Tang en Song Dynastieën’.
- [99] Tao Yuanming (365–427 n. Chr.), ook bekend als Tao Qian, een groot dichter uit de Chinese literatuur.

(Laatste revisie: 22 mei 2005)